

În mijlocul și sărbători de tradiții domnale
urez cărților publicației „Dreptatea” săn-
tate, pace și amaranie.

Cornelius Coposu

Seria a V-a
16 PAGINI - 250 LEI

Numărul 73 • Aprilie 1995

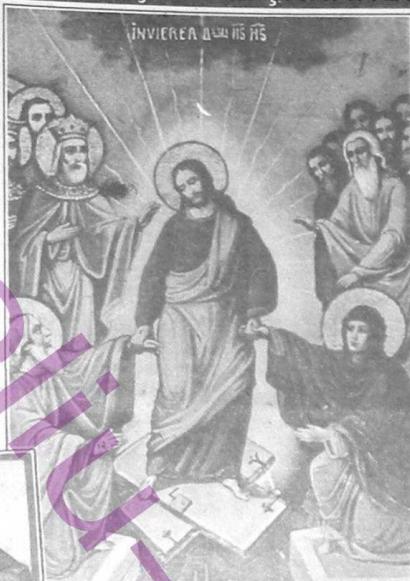
FOUNDATE 1927

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

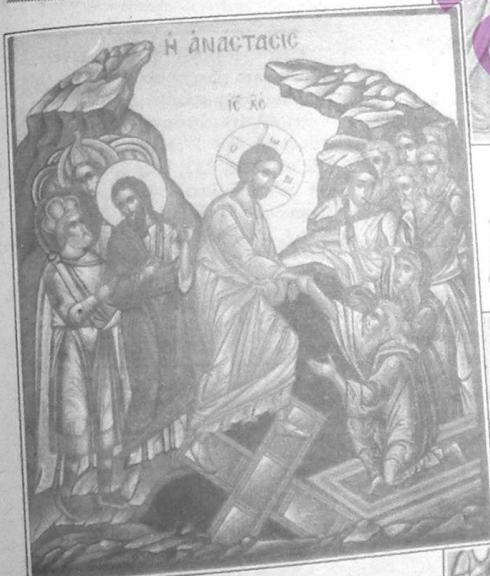
**Săptămâna
patimilor
Domnului
Iisus
Hristos**

Petre MANDEA



**De
Sfintele
Paști**

Prof. Gh. CONSTANTIN



**IISSTOS
A ÎNVIAT!**



**La Sfânta
Înviere**

Preot iconom stavrofor Pavel ZUZU



**Ghidul schiturilor,
mănăstirilor
și așezămintelor
cu moaște și icoane
făcătoare de minuni**

Dan BĂNICĂ



„Regii și Reginele României”

La invitația Organizației Centrale de Femei a PNTCD, dl prof. univ. Șerban Tanașoacă a înținut o conferință de presă pe tema: „Regele Carol I - citor al României moderne”. Gazdele au fost doamnelor din organizația sectorului 6. Conferința se înscrise în ciclul de manifestări ce au ca generic „Regii și Reginele României”.

Continuând ciclul de expuneri pe tema Regii și Reginele României, inițiat de Organizația Centrală de Femei a PNTCD, Organizația de Femei a PNTCD Sector 3 să învite săptămâna 6 mai 1995, orele 10, la Sediul Central din B-dul Carol I nr. 34, sala de sedințe, clădirea corp B, etaj 1, la conferința d-lui profesor Alexandru Badea despre Regele Ferdinand I - întregitorul.

Organizația Centrală de Femei a PNTCD arează, cu prilejul Sfintelor Paști, cititorilor „Dreptății” Hristos a înviat și Sărbători fericite!

CONCURS

Fundația Culturală „Memoria” instituie un concurs pentru cea mai bună „Istorie a românilor sub regimul comunist (1945-1989)“ în următoarele condiții: Faza I: 1. Întocmirea unui proiect al lucrării, ce va fi supus spre evaluare unei comisii alcătuită din cei mai prestigioși istorici ai țării; 2. Proiectele, care vor purta un motto, vor fi însoțite de un pli sigilat cu același motto în care se vor afla numele șefului de proiect și al colectivului său. De asemenea, proiectul va fi însoțit de un capitol elaborat și redactat. 3. Proiectele trebuie depuse până la 1 august 1995. 4. Ele vor fi expediate prin poștă, cu confirmare de primire, pe adresa Fundației Culturale Memoria. 5. La data de 1 octombrie va fi făcut public rezultatul concursului. 6. Premiul pentru cel mai bun proiect va fi de un milion de lei, autorii având obligația de a realiza lucrarea în maximum un an. 7. La concurs pot participa numai tineri istorici, inclusiv studenți, până la vîrstă de 35 ani.

Faza a II-a: 1. Proiectul premiat și realizat în termen de un an, adică până la 1 octombrie 1996, va fi tipărit în Editura Fundației Memoria, în limbi română, engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă. 2. Autorii acestei istorii se vor bucura de toate drepturile de autor, conform legii.

Amânunte suplimentare la sediul central al Fundației Culturale Memoria (str. Intrarea Nopții 7, București, sector 1, cod 78159) sau la sediul redacției revistei „Memoria” (Calea Victoriei 133, București, sectorul 1, tel.: 659.65.63).

DECES

Organizația județeană Timiș a Partidului Național Tânăresc Creștin Democrat anunță cu adânc regret înecetarea din viață, în ziua de 10 aprilie 1995, la vîrstă de 69 de ani, a aceluia care a fost Virgil Tănase, membru marcant al partidului. Virgil Tănase a fost unul dintre membrii fondatori și secretar județean al PNTCD Timiș.

Inmemorântarea a avut loc în ziua de 12 aprilie 1995, la cimitirul din strada Cosminului, Timișoara. Comitetul PNTCD Timiș.

COMEMORARE

S-au împlinit 17 ani de când ne-a părăsit cel ce a fost ing. ALEXA VISARION, dârzh luptător împotriva comunismului. Pentru activitatea sa a fost întemnițat și purtat prin multe pușcări și lagăre de exterminare (Ocnele Mari, Gherla, Oradea, Aiud, Jilava, Canal, Văcărești, Poarta Albă), suportând cu demnitate toate ororile și schinguriile vremii de 14 ani. Fișă-tărașa ușoară!

Anunț

PNTCD - filiala Brăila, anunță Conferința Județeană a organizației programată pe data de 10 iunie 1995, ocazie cu care se vor face alegeri pentru membrii comitetului de conducere.

Rugăm pe toți membrii organizației județene să mobilizeze colegii astfel ca participarea să fie cât mai numeroasă.

De asemenea, rugăm a se luna legătura cu filiala din str. Mărășești nr. 24 pentru detalii de organizare.



COMUNICAT

La data de 9 aprilie 1995, în Sala Albastră a Muzeului Bruckenthal a avut loc Conferința Organizației Județene Sibiu a Partidului Național Tânăresc Creștin Democrat. Au participat 222 delegați alesi din toate organizațiile locale. A fost ales Comitetul de Conducere al organizației compus din 35 membri și Biroul de Conducere compus din 9 membri - Președinte a fost ales dl avocat Gavril Dejeu, iar secretar județean dna dr. Minerva Boitan Domnii: prof. univ. Eugen Onu, ing. Julian Lupu, ec. Liviu Lomotă, ing. Emil Blaga, ing. Laurean Trască, ec. Emilia Giurgiu și ing. Marius Păruianu a fost ales membru al Biroului de Conducere care urmează a se întruni pentru a alege din rândurile sale 3 vicepreședinți.

Lucrările Conferinței au fost conduse de dnii deputat Răsvan Dobrescu și senator Serban Săndulescu, delegați din partea Conducerii Centrale a PNTCD.

Anunț important!

Pentru a veni în sprijinul agricultorilor, publicația „Dreptatea” pune la dispoziția acestora, în mod gratuit, spațiul tipografic necesar pentru publicarea anunțurilor de mică publicitate, care se referă exclusiv la activitățile din agricultură: vânzări-cumpărări de terenuri, utilaje și produse agricole, de animale, furaje, adăposturi etc.; schimburi de terenuri; cereri și oferte de servicii; diverse afaceri. Anunțurile vor fi trimise pe adresa redacției și publicate în ordinea primirii lor.

„Dreptatea”

ORGANIZAȚIA MUNCITOREASCĂ CENTRALĂ CONFERINȚE

ORA 17
4 mai 1995: dl prof. Victor Isac va conferenția pe tema: „Munca, a IV-a Putere în Stat”

11 mai 1995: dl. dr. Andrei Coltofeanu va conferenția pe tema: „Consecințele Revoluției Decembrie din România”

18 mai 1995: dl. Iulian Crețu - viceprimar al Capitalei, va conferenția pe tema: „Liga Primăriilor și Consiliilor PNTCD - problema caselor”

25 mai 1995: dl. ing. Constantin Tutunaru - va conferenția pe tema: „Conservarea tradițiilor românești și capacitatea de înnoire”

De Sfintele Sărbători ale Pastilor, Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD dorește membrilor și simpatizanilor să multe sănătate și realizarea tuturor dorințelor.

Dumnezeu să ajute înăpătirea gândului nostru bun pentru tari!

HRISTOS A ÎNVIAȚI
SĂRBĂTORI FERICITEI

Declarație de solidaritate

Biroul Național al Organizației de Elevi urmărește cu viu interes evoluția situației din Basarabia. Ne declarăm solidari cu elevii, studenții și profesorii ce manifestează în stradă la Chișinău pentru o limbă și istorie adevărată, românească.

Sperăm din toată inima că această „Piață a Universității”, din istorica provincie românească, nu va avea tragicul sfârșit al celei din București.

Cerem Puterii de la București să sprijine susținătorii cauzei românești de la Chișinău, lăsând la o parte falsa problemă a amestecului în treburile interne ale unui stat care nu este legitim.

Chemăm elevii din toată țara să se solidarizeze cu frații noștri basarabeni prin toate mijloacele.

Raul TOMA,
Președinte OENCD

Cititorii periodicalui „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din țară, menționând că periodical „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2,
tel: 6504125, fax: 6506444,
70179, București, sector 1,
Cont virament nr.: 4510501106

BCR filiala SMB,

Tehnoredactare

computerizată:

Raluca Bobic,

Mariana Ionita,

Mihaela Ivan,

Anca Fireșcu

Tiparul executat la TIPOREX
Calea Plevnei nr. 114, sector 1,
tel: 637.71.96

Sinteza conferințelor de presă ale PNTCD

10 aprilie 1995

Dr Radu Vasile a anunțat că Delegația Permanentă a PNTCD va fi convocată în prima jumătate a lunii mai la Alba Iulia. Liderii PNTCD consideră că acțiunea lui Dumitru Iuga a avut succese, deoarece astfel s-a grăbit punerea la punct a procedurii pentru definitivarea componenței Consiliului de Administrație din TVR.

Dr Radu Vasile a arătat că se exercită presiuni în cadrul coaliției guvernamentale împotriva PDSR, presiuni care se vor finaliza printr-o remaniere guvernamentală în cursul lunii mai.

Dar această remaniere, consideră dr Radu Vasile, nu va modifica imaginea Guvernului pe plan intern sau extern și nici situația economică sau socială a țării și este probabil că actualul guvern, într-o formulă sau alta, să dureze până la sfârșitul acestei legislaturi. Purtătorul de cuvânt al PNTCD a afirmat că, în condițiile actualei structuri de putere și ale actualei situații economice, România se situează în urma Cehiei și Poloniei, credibilitatea ei fiind foarte redusă, iar actuala putere nu poate face față exigențelor pe care le implică integrarea europeană și în structurile NATO. De asemenea, în opinia lui Radu Vasile, se preconizează o integrare concomitentă a României și Ungariei în structurile europene, în ciuda unor speculații provocate de amânarea seminării tratatului româno-maghiar.

Analizând recentele date statistice asupra bugetului de familie în 1994, date care indică un procent de 60% al cheltuielilor pentru consumul alimentar și o scădere a cheltuielilor pentru medicamente și îngrijiri medcale la 1,2%, dr Radu Vasile a conchis că populația României se situează la pragul de jos al săraciei.

Dr Ion Diaconescu a făcut unele clarificări în legătură cu poziția lui Gabriel Tepelea, arătând că, întrucât PNTCD devine președintă Comisiei pentru Artă, Cultură și Mass-Media de la Camera Deputaților, dr Gabriel Tepelea a răspuns cererii conducerii PNTCD și a revenit asupra demisiei sale.

Răspunzând întrebărilor presei, liderii PNTCD au făcut câteva precizări legate de întâlnirile reprezentanților PNTCD cu minerii din Valea Jiului. Dr Ion Diaconescu a arătat că parlamentarii PNTCD au răspuns chămărării sindicatelor din Valea Jiului care au dorit să discute cu această situație industriei miniere și punctele de vedere și soluțiile promovate de PNTCD. De asemenea, dr Ion Diaconescu consideră că economia de piată nu poate funcționa cu întreprinderi nerentabile și, prin urmare, în cazul industriei românești energo-intensive este de dorit un proces de reformă mai îndelungat, prin care se va ajunge la închiderea treptată a unităților nerentabile, dar numai pe măsură ce vor fi create întreprinderi rentabile, evitând extinderea somajului în rândurile minerilor.



17 aprilie 1995

Dr Ion Diaconescu a anunțat că CDR a hotărât convocarea întregii Opoziții, inclusiv a partidelor care au părăsit Convenția, pentru a discuta coordonarea activității lor la nivel parlamentar și elaborarea unei strategii și tactici politice eficiente, având în vedere și atacurile din partea acestor partide ieșite din Convenție îndreptate împotriva Convenției, în general, și în special împotriva PNTCD.

Referindu-se la dezbaterea asupra Legii caselor naționalizate dr Ion Diaconescu a arătat că PNTCD nu nescotește drepturile chiriașilor, iar puterea actuală, prin această lege cu caracter politic, apără nomenclatura care dorește să devină proprietara caselor pe care le ocupă și să creeze o nouă clasă de proprietari tributari ei.

Răspunzând unei întrebări din partea presei, dr președintele Corneliu Coposu a arătat că PNTCD milită pentru restituirea legitimă a proprietăților confiscate de comuniști și pentru garantarea dreptului de proprietate și că în această privință PNTCD nu face nici o deosebire legată de etnia căreia îl aparține proprietarul respectiv.

Dr deputat Răsvan Dobrescu consideră că nu se justifică existența unei legi antiteroriste în momentul actual în România, deoarece nu există un fenomen infracțional de acest gen. Guvernul urmărește, prin acest proiect de lege, să inhibe libertatea de expresie a cetățenilor și a presei independente. Această lege, la care se adaugă și unele prevederi ale Codului Penal, reprezintă, în opinia domnului Răsvan Dobrescu, primul pas spre instaurarea unui regim politic autoritar. Dr Răsvan Dobrescu consideră că în România este, de fapt, necesară o veritabilă și accelerată reformă a justiției. În acest context, dr Corneliu Coposu a arătat că, prin această lege, „agresivitatea” presei ar putea fi considerată de către puterea actuală o metodă teroristă îndreptată împotriva instituțiilor statului.

Corina TITĂ

În deschiderea conferinței de presă, dr Radu Vasile a anunțat că Delegația Permanentă a PNTCD se va întruni la Alba Iulia în zilele de 27-28 mai a.c. pentru a adopta noul statut al PNTCD. Domnia sa a făcut o serie de considerații asupra situației actuale a țării, arătând că există un proces de devalorizare a leului concomitent cu o revalorizare a dolarului, care va avea impact asupra nivelului prețurilor și a prognozat o creștere medie a prețurilor între 10-12% în următoarele 3 luni, peste creșterea anunțată de guvern. Referindu-se la Ordonația nr. 1/1995 a guvernului, dr Radu Vasile a arătat că aceste măsuri trebuiau luate în perioada 1990-1991, iar situația actuală este rezultatul politiciei guvernelor care s-au succedat din 1990. Cea mai bună soluție ar fi, în opinia purtătorului de cuvânt al PNTCD, suspendarea pe o perioadă de 6-9 luni a acestei ordonații.

Organizația Muncitorească Centrală a PNTCD a fost onorată, în ultimele două săptămâni, de prezența unor cunoscute personalități



Ultimele două conferințe săptămânale ale Organizației Muncitorești Centrale a PNTCD i-a avut ca ospetă pe senatorul Constantin Tiu Dumitrescu - președintele AFDPR, viceprimarul capitalei - dl Julian Crețu, deputatul Tudor Dunca, preotul Costică Matei și președintele Federatiei Sindicale din proiectare și cercetare - Radu Minea.

Prezentarea invitaților a fost făcută ca de obicei de dl Ion Lambru, președintele Organizației Muncitorești Centrale care, în calitate de organizator le-a oferit celor prezenți posibilitatea de a audia câteva luări de cuvânt care s-au remarcat atât prin

actualitatea temelor abordate, cât și prin modalitatea de expunere a conferențiarilor.

Joi, 6.04.1995, dl senator Constantin Tiu Dumitrescu a conferențiat pe tema: „Politica PNTCD în problema țărănească”. Pornind de la analiza istorică a problematicii muncitorilor în cadrul PNT, dl senator a apelat la câteva citate edificate de opera lui Virgil Madgearu și a amintit legile care reglementau drepturile muncitorilor promulgate în timpul guvernării PNT: Legea Trancu-Iași - Mirzescu (1924), Legea Răducanu din 1929 privind contractele collective de muncă și Legea din 1923 privind jurisdicția muncii.

După ce a descris dezastrul moral și material făptuit în rândul muncitorilor de guvernařile comuniste timp de 45 de ani, dl Constantin Tiu Dumitrescu a subliniat faptul că adeverății muncitori nu și-au pierdut niciodată identitatea lor morală și socială. Revenind în actualitate, dl senator a prezentat detaliat politica PNTCD în problema muncitorească, după care a răspuns la întrebări.

Dl Julian Crețu a făcut o scurtă referire la vizita președintelui Iliescu la Primăria capitalei, prezentând totodată propunerile pe care le-a făcut în calitatea pe care o are pentru igienizarea Bucureștiului, care trebuie să devină în cel mai scurt timp o adeverăță capitală europeană.

Joi, 13 aprilie, dl ing. Tudor Dunca, deputat PNTCD de Maramureș, a conferențiat pe tema: „Integrazione României în sistemul de securitate euroatlantic”. Redăm pe scurt câteva

dintre ideile expuse de d-sa: • „Nu se poate vota prost și trăi bine”. • „Noi, PNTCD, dorim să fim un popor de cetățeni, dorim instaurarea normalității”. • „În perioada comunistă, conflictele naționale și religioase au fost îngheteate și acum au ieșit la lumina”. • „După 1989, orientarea puterii a fost către Rusia. Acum făi îndrepătă privirile către NATO. Avem dubii asupra sincerității. Dar e bine și așa”. • „Parteneriatul pentru pace a fost creat pentru a nu i se da Rusiei impresia că este izolată”.

Ca invitați speciali la ultima conferință, dnii Radu Minea, președintele Federatiei sindicale din proiectare și cercetare, Valentin Niculescu și Maria Ene, au făcut o scurtă trecere în revistă a problematicilor sindicale și a modalităților concrete de susținere a luptei sindicale, concluzionând că „politica sindicelor este nivelul de trai”.

A flăndu-ne în postul cel mare de dinaintea Pastei, a fost invitat, așa cum era firesc, pentru a se adresa credincioșilor un om al Bisericii – părintele C. Maftei - care a vorbit despre momentul intrării lui Iisus în Templu subliniind învățamîntele ce trebuie desprinse din aceasta.

Luană cuvântul încheiere, dl Ion Lambru a anunțat întruperea pentru o scurtă perioadă a conferințelor săptămânale ale Organizației Muncitorești Centrale, acum, când ne pregătim să întărim învățamîntul învierea Domnului, ceea mai mare sărbătoare a creștinătății.

Lumină SANDA-DUCA

Numai noi putem salva economia românească! (VII)

Pentru a permite investiții private și a împiedica cheltuielile burocratice inutile și de subvenționare a activităților nerentabile, este necesar să fie redus gradul de impozitare, adică procentul din venituri pe care fiecare îl plătește sub diferite forme ca impozit. Noi cerem ca echilibrarea bugetului de stat să nu se facă prin creșterea veniturilor (ceea ce înseamnă, în principal, creșterea impozitelor), ci prin reducerea cheltuielilor bugetare. Plata unor impozite mai mici lasă la dispoziția cetățenilor și întreprinderilor private sume mai mari de bani, care pot fi utilizate pentru investiții private. În același timp, știind că nu va plăti impozite prea mari, potențialul investitor are garanția că va câștiga mai mult de pe urma investițiile sale, ceea ce îl va convinge să investească o parte mai mare din venituri, iar nu să o consume pentru plăcerile sale personale imediate. Dacă impozitele sunt mari, deținătorii de bani vor evita să investească.

Investițiile private pot fi stimulate și pe alte căi în afară de reducerea impozitelor. Deosebit de important este să se simplifice procedurile legale de înregistrare a societăților comerciale, de obținere a creditelor, de achiziție a obligațiunilor vamale etc. În alte țări formalitățile de înregistrare a unei noi societăți comerciale durează numai o jumătate de oră. La noi sunt necesare luni de zile, căstigarea amabilității unor funcționari publici pentru a urgența operațiile (de fapt, pentru a-și îndeplini corect obligațiile de servicii) cu plata unor stimulente ilegale, favorizând corupția. Complicațiile legislative excesive pot fi depășite mai ușor de către marii investitori care își permit plata unor consultații juridice, dar devin insurmontabile pentru meseriașii care ar dori să deschidă un mic atelier, pentru tărani, deci pentru imensa masă a potențialilor investitori care ar dori să infințeze întreprinderi mici și mijlocii.

Nu putem avea și nu avem nimic împotriva ca prin investiții private să se creeze întreprinderi noi de mari dimensiuni. Dacă un investitor privat dorește să își riște proprii bani în asemenea întreprindere, noi vom fi primii care vom saluta curajul. Probabil că sunt domeniul de activitate în care se justifică creaarea de noi întreprinderi mari. Aprecierea unei asemenea oportunități este de natură pur economică, iar nu politică, așa că nu este menirea noastră să ne pronunțăm.⁶ Ne vom bucura doar că se creează dintr-o dată multe locuri de muncă.

Dar PN'TCD acordă o importanță cu totul deosebită investițiilor în întreprinderi mici și mijlocii. Asemenea noi întreprinderi sunt o necesitate pentru situația actuală a economiei românești, chiar dacă privind problema din punctul de vedere strict economic. De aceea obiectivul respectiv este afirmat și de alte partide, de orientare liberală⁷ sau social democrată. Dar numai în cazul PN'TCD această necesitate economică strictează este în deplină concordanță cu doctrina sa politică. În cazul altor partide acest obiectiv vine în contradicție cu doctrina generală, fiind susținut numai conjunctural sau pe motive populiste. Ca și în perioada interbelică, și acum PN'TCD este un partid de masă, care susține interesele mari majorității a populației și care insistă pe necesitatea unei puternice clase de mijloc bazate pe proprietate privată și muncă proprie (tărani cu gospodărie proprie, mici proprietari de ateliere, fabrici, magazine etc., acționari la propria întreprindere în cazul celor angajați în întreprinderi de mari dimensiuni). Numai proprietatea dă celui care lucrează demnitatea și responsabilitatea strict necesare unei munci de calitate. În prezent, datorită politicii sociale capitaliste din perioada totalitară, nu există în ţară suficient de multe mari capitaluri, care să permită investiții de mari dimensiuni. Banii disponibili

pentru investiții există la populație, dar nu sunt concentrati în sume mari numai la cățiva investitori potențiali, ci împrăștiați în sume mici la milioane de cetățeni.⁸ Din moment ce nu se mai consideră acceptabil ca fondurile să fie centralizate, singura formă prin care acești bani aflați la populație pot fi utilizati pentru investiții sunt investițiile directe ale cetățenilor și întreprinderii mici și mijlocii.⁹

Decizia că să se investească și că să se consume era până de curând competență exclusivă a statului. Cetățenii nu aveau dreptul să investească nici nu puteau ei influența ce procent din veniturile proprii era concentrată la bugetul statului prin utilizarea drept investiții centralizate. Stabilirea ratelor acumulării (acumularea conține investiții și creșterile de stocuri) era în discția „întelepiciumii” condusorii partidului unic. De aceea, această decizie era impusă dictatorial. Dacă decizia de investire o vor lua pe viitor numai cățiva mari investitori, va fi înlocuită dictatura politică cu dictatura economică. Concentrarea fondurilor disponibile în societate pentru investiții numai în căteva măini, indiferent dacă se face prin mijloace administrative sau prin intermediul prețurilor, reprezintă o stîrbire gravă a libertății personalității umane.¹⁰

5. Cu rezerva că înfrăptinderea să nu dețină un monopol capabil să favorizeze specularea micilor întreprinderi sau a consumatorilor. În caz de monopol statului trebuie să intervină cu măsuri de prevenire a speculei.

6. Insuficiența capitalului privat autohton face să nu avem în prezent în România mari capitaliști. De aceea unii mici capitaliști autohtoni ar dori să fie protejați față de marii companii din străinătate care ar putea investi aici și i-ar concura. Aceasta explică provizoriu lozinca liberală „prin noi însine” și afirmarea concomitentă a sprijinului pentru miciile întreprinderi. Când vor acumula suficient capital, aşa cum ei doresc, atitudinea față de miciile întreprinderi se va schimba.

7. Sumele depuse la bănci, sumele istorite la exchangerii de tip „Caritas”, sumele cheltuite în investiții neproductive (construcții de case), sumele percepute excesiv prin impozite dacă sunt adunate sau în valoare totală imensă. Printre o politică justă toate acestea ar putea fi dirijate spre investiții în mici întreprinderi. Cu toată securitatea populației prin impozite, în decembrie 1994 economiile populației reprezentant 2.727 miliarde de lei („Buletin statistic lunar”, CNS, nr. 1, Ianuarie 1995, p. 23.)

8. Atât timp cât dobânzile bancare sunt mai mari decât profitul este absurd să ne astepțăm ca cetățenii să își scoată banii de la bancă pentru a-i investi. De aceea, este obligatoriu să se spart actualul monopol bancar, pentru a reduce rata dobânzii sub o rată normală a profitului.

9. Decizia de amânare a consumului imediat de dragul unor satisfacții viitoare este o expresie a maturității. Se stie că popoarele primitive sunt preocupate exclusiv de consumul imediat. La fel, copiii suportă mult mai greu decât adulții amânarea satisfacției unei plăceri. Aprecierea timpului este relativă, se face comparativ cu timpul deja trăit. Pentru un copil de doi ani un an de așteptare înseamnă jumătate de viață, lui trebuie să își dai bomboniera imediat. Dar pentru un adult de cincizeci de ani un an înseamnă destul de puțin. Pentru ca un copil să accepte amânarea consumului imediat al unei prăjiturile trebuie să își promită multă de prăjitură peste un an. Pentru un adult plusul de satisfacție viitoare suficient pentru a accepta amânarea consumului imediat este mult mai mic. El se mulțumește cu un spor de câteva procente. Deoarece în cazul investițiilor normale căștigul sperat este de căteva procente anual, o asemenea decizie de investire poate adopta numai un matur. Guvernările actuale care pretind că salariații au o înclinație scăzută spre investiții de către o guverneză.

Dr. Mircea CIUMARA

Investițiile

COOPERATIA SI CREDITUL AGRICOL (I)

5. Creditul cooperativ și instituția centrală pentru funcția de credit cooperativ este de asemenea un factor principal de promovare și dezvoltare al mișcării cooperatiste în actuala conjuncțură economică.

De aceea mișcarea cooperativă, spre a-și atinge scopul, are nevoie de credite ieftine de producție și investiții, pe lângă creditele subvenționate – individuale. Dar lipsește încă INSTRUMENTUL DE CREDIT foarte necesar pentru înlocuirea actualului sistem de garantare a creditelor greci și costisitor (deci pagubos). BANKCOOP-ul înființat în 1991 este foarte departe de rosturile pe care și la proclaimă, practicând dobânzi în spirit capitalist.

Din unele comunicate ale conducătorilor Băncii Naționale rezultă că se intenționează introducerea CAMBIEI (polița de împrumut) ca instrument de garantare a creditelor individuale sau colective cu funcțiile pe care le-a avut în trecut.

Deoarece acest instrument de credit a fost cu totul abolit în sistemul economic comunista (sistem totalitar), se impune o retrospectivă. Răspunderea asociațiilor (cooperatori), un alt principiu al cooperării, este limitată la valoarea părților sociale subscrise, iar răspunderea pentru împrumuturile contractate de asociații este nelimitată pentru bene-

ficiari și garanți. (În trecut, era exclusă ipotecarea terenurilor agricole de până la 10 ha.)

Aici trebuie făcută o precizare: CAMBIA (polița de credit) reglementată, în trecut, de Codul comercial, prin dreptul (obligațiile) cambiale, constă dintr-un înscris (formular) simplu, supus unei taxe de timbru de stat cu o valoare de 1% din valoarea împrumutului. Cooperativa era scutită de taxa de timbru. Se folosea numai cambia cu timbru de 1 leu pentru oricare valoare a împrumutului. La scadență, în caz de neplata împrumutului contractat, debitorul poate fi urmărit printr-o simplă formalitate judiciară: protestul poliței de credit. Cooperativa avea privilegiul (derogarea) ca debitorul neplatnic la scadență să fie urmărit prin mijloace proprii de agenți investiți ca atare sau de organele fiscale, fără nici o altă formalitate, decât constatarea oficială a neachitatării împrumutului la scadență. Împrumuturile cambiale erau garantate de una sau două persoane – garanți – care își însuțează aceleși obligațiuni ca și ale debitorului. Politele individuale formau portofoliul cooperativelor de credit, ce constituiau elementul de garanție pentru obținerea de fonduri – credite colective – prin operațiunea financiară de reescont, fie la Centrala

cooperatiei de credit (Banca Centrală), fie prin privilegiul acordat de stat (reescont direct la Banca Națională) în condiții avantajoase).

Creditul colectiv – portofoliul reescontat – până la o cotă proportională de 60% - 80% din valoare era garantat și de conducerile cooperative, nelimitat de Comitetul de conducere, iar pentru Consiliul de administrație limitat la părțile sociale subscrise, prin simpla semnatură (andonare sau avizare) pe verso formularului cambiale. Un asemenea instrument de credit putea fi folosit, în unele cazuri, până la scadență și pentru stîngerea (achitarea) unor datorii bănesti, ca plată fără numerar ceea ce însemna că nu avea influență negativă asupra masei monetare în circulație, deci nu producea inflație monetară.

Într-ună dintre declarațiile sale, guvernatorul Băncii Naționale a susținut necesitatea împunerii unei legislații a creditului rural, prin care să se reglementeze acordarea avanțajoasă de credite pentru proprietarul mic și mijlociu, dat fiind că în noua structură a proprietății agricole – în curs de reformare – nu va mai exista o proprietate funciară de peste 100

telor cooperative printre-o Lege a cooperării din 1938 și care nu a fost abrogată niciodată. Chiar reglementările, respectiv organizarea și etatizarea mișcării cooperatiste, s-au realizat pe baza acestei legi, care acordă statului prerogative de control și îndrumare. Socializarea (etatizarea) mișcării s-a realizat prin hotărâri guvernamentale, organizare, numiri de conducere pe criterii politice, mijloace prin care statul totalitar a naționalizat (confiscat) indirect bunurile cooperativelor. S-a păstrat denumirea de cooperare pentru aceste noi forme de unități economice – de pseudo-cooperare – din rațiuni propagandistice în toate țările comuniste pentru a rămâne afiliate în cadrul Alianței Internaționale Cooperatiste de la Manchester – (țara noastră fiind membră fundatoare împreună cu Anglia, Italia, Franța și Belgia). Începând din anii 1928-1930, Alianța a admis derogări de la principiile de bază ale mișcării, primind ca membru și „cooperativa” din URSS, pentru ca ulterior, după război, să fie menținute ca membre toate pseudo-mișcările cooperatiste din statele sociale, deși orice pot fi considerate numai cooperatiste nu.

Dr. Ioan MANOF

INDUSTRIA

Publicăm în continuare sub forma reperelor programatice elemente din proiectul actualizat de program politic al PNȚCD. Organizațiile noastre teritoriale, precum și membrii partidului, în numele propriu, au posibilitatea de a face propuneri de îmbunătățire a acestui proiect și de a le transmite, de urgență, la redacția ziarului „Dreptatea”.

Un program viabil de politici industriale, așa cum noi ne propunem să-l oferim țării, este chemat să se pronunțe asupra următoarelor probleme esențiale:

- realizarea unor producții performante din punct de vedere tehnic, economic și ecologic, optimizate;

- asigurarea de locuri de muncă pentru rezolvarea problemelor sociale;

- asigurarea resurselor materiale și finanțare necesare.

Soluționarea, evident în timp, a acestor probleme fundamentale impune:

1. Definirea priorităților în politica de reformă industrială a societăților comerciale cu capital majoritar sau integral de stat și a regiilor autonome, pe baza următoarelor criterii:

- asigurarea cu resurse de materii prime și utilități concomitent cu posibilitatea reducerii consumurilor specifici;

- dotarea tehnică și necesitățile/posibilitățile de modernizare a instalațiilor și tehnologiilor; elasticitatea producției; eficiența capitalului și a muncii la nivel actual și anticipat;

- siguranța și garanții privind valorificarea bunurilor și serviciilor;

- costul anticipat al protecției mediului, ca parte a costurilor de producție;

- posibilitatea cooperării cu parteneri interni și externi;

- interesul național în domeniile industriale cu caracter strategic;

- existența motivațiilor de ordin social.

Problemele cele mai serioase le ridică mariile unități energofage și/sau care prelucrăază materii prime din import și funcționează, în general, în condiții de nerentabilitate sau cu rentabilitate scăzută: siderurgia, metalurgia, industria chimică și petrochimică, industria materialelor de construcții etc. restructurarea și modernizarea vor fi economic și social justificate, și deci acceptabile prin costuri, dar acolo unde perspectivele promovionale pe termen mediu și lung garantează valorificarea comparativ avantajoasă a producției respective. Aceasta implică atât realizarea unor studii serioase de marketing până la nivelul unităților productive, cât și evaluarea realistă a posibilităților concrete și eficiente de restructurare/schimbare a producției.

În situația în care analizele complexe conduc la concluzii nefavorabile funcționării agenților economici, activitățile productive trebuie redimensionate, mergând până la dezafectare și

conservare, în măsura în care nu se aduce atingere interesului național.

2. Lichidarea treptată a fenomenului - atât de dăunător economic - al producției pe stoc, caracteristic multor societăți comerciale cu capital de stat sau a regiilor autonome.

3. Promovarea în regim de urgență a unor reglementări care să impună pentru simplificarea și diversificarea procedurilor de privatizare. Menționăm importanța privatizării prin diviziația marilor unități industriale care să putea astfel recapitaliza mai ușor și adapta la o piață concurrentială.

4. Promovarea unui program legislativ și finanțier de încurajare a dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii în vederea formării unei părturi sociale majoritare, prosperă și independentă economic. Aceste întreprinderi au un rol important în absorția forței de muncă și în realizarea unei oferte de bunuri și servicii de mare elasticitate.

5. Sprijinirea sectoarelor industriale de importanță strategică națională care trebuie să cuprindă, în principal, producția și transportul energiei electrice și termice, industria de armament, aeronațională, transporturile și telecomunicațiile, producția de combustibili, de medicamente etc. Statul va continua să rămână - chiar după privatizare acționarul principal, garantând prin politici adecvate gestiunea și buna funcționare a acestor unități în condiții normale sau de criză.

6. Adoptarea unei legișlații împotriva concurenței neloiaiale care dezavantajează produsele românești în comparație cu cele similare importate, inclusiv prin reducere de taxe vamale la materii prime și la echipamentele necesare modernizărilor sau realizării noilor investiții de producție. De asemenea, ori de câte ori este necesar, se pot aplica măsuri protectioniste raționale pentru stimularea industriei românești, în concordanță cu cerințele integrării europene.

7. Atragerea investitorilor străini recunoscuți pe piața internațională de capital prin reglementări juridice comparativ avantajoase privind regimul proprietății, fiscalității, al liberei concurențe și al folosirii profitului. Se au în vedere Comunitatea Economică Europeană, SUA, Japonia, Canada, Coreea de Sud etc.

8. Corelarea politicilor din sectorul energetic cu prioritățile și solicitările din industrie și servicii.

9. Crearea unui fond național - constituit inițial din credite interne și externe, transferuri bugetare, alte surse - menit să sprijine finanțarea sectorului industrial privat și să acorde consultări, documentări și informații de specialitate.

10. Îmbunătățirea sistemului instituțional pentru restructurarea și privatizarea agenților economici.

Legea învățământului

Alte amendamente ale PNȚCD

Legea învățământului, votată în luna 1994 de Camera Deputaților, se află în prezent - conform procedurii legislative - la Comisia de învățământ și știință a Senatului României. După finalizarea raportului acestor comisi, proiectul de lege va intra în dezbaterea plenului Senatului.

PNȚCD a votat Legea învățământului în Camera Deputaților, aprecind că ea corespunde, cel puțin în proporție de 3/4, necesității de restructurare și modernizare a învățământului românesc. Desigur, mai sunt unele aspecte care pot fi îmbunătățite, atât sub raport tehnico-legislativ, cât și de fond. În numărul trecut al „Dreptății“ am prezentat două amendamente importante. În acest număr, condamnă publicarea propunerilor PNȚCD.

În sensul descentralizării învățământului superior, articolul 65, alin. (2) al textului votat de Camera Deputaților prevede că înființarea facultăților se aprobă de Ministerul Învățământului, iar structura lor de către senatelor universitare. Desigur, suntem de acord cu această idee, dar am propus o reformulară mai riguroasă a textului, introducând două faze ale procesului de evaluare;

(2) Facultățile și secțiile de specializare nou înființate în instituțiile de învățământ acredite se supun procesului de evaluare în două faze:

a) acordare autorizației de încredere;

b) acordarea acreditării.

Procesul de evaluare este realizat de către Consiliul Național de Evaluare Academică și Acreditație, conform Legii nr. 88/1993, iar aprobație, pentru ambele faze, este dată de Ministerul Învățământului pentru facultăți, respectiv de senatul universitar pentru secții de specializare.

La articolul 73, referitor la doctorat,

PNȚCD a propus introducerea a două alineate noi, primul pentru verificarea doctoratelor de tip „Elena Ceaușescu“, iar al doilea în scop reparatoriu:

* Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare, la sesizarea persoanelor juridice sau fizice, va verifica și, în cazuri justificate, va anula titlurile de doctor obținute prin fraude sau ingerinje de orice natură, în totală contradicție cu cerințele învățământului, cercetării sau ale moralei.

* În mod reparatoriu, personalitățile ale vieții științifice și culturale care, din motive discriminante dovedite, nu au avut posibilitatea dobândirii titlului de doctor, cu aprobarea senatului universitar, pot înainta direct teza comisiei de doctorat, urmând a susține publice, în condițiile legii, în cel mult trei ani de la intrarea în vigoare a prezenței legi.

Virgil PETRESCU

PNȚCD este împotriva cumpărării locuințelor pe care le folosesc fostii demnitari de partid și de stat, fostii securiști

In Camera Deputaților, la data de 12 aprilie a.c., domnul Stănescu George, deputat de Timiș, a propus 3 amendamente la art. 9 din Legea pentru reglementarea situației juridice a unor imobile trecute în proprietatea statului, cu alte cuvinte, naționalizate de regimul comunist.

Aceste amendamente au conținutul următor:

La art. 9, după alin. 1, se propun 3 aliniate:

Alin. 2

„Nu pot beneficia de prevederile pe care le folosesc în prezent în calitate de chiriași, fostii demnitari de partid și de stat ai regimului comunist: instructori, șefi de secție, secretari, prim secretari, președinți, vicepreședinți, șefi de secție din administrația centrală și locală, componenti (lucrători) forțelor de repreșință - securitate, milărie, procuratură - precum și fostii conducători ai instituțiilor centrale, cadrele didactice ale școlilor de pregătire ideoologică.“

Alin. 3

„Parlamentarii din legislaturile 1990-1992, 1992-1996, funcționari și consilieri parlamentari, membri guvernului din perioada 1989-1995, finaliți funcționari din instituțiile administrative, magistrați și procurori, precum și din administrația financiară, nu beneficiază de prevederile aliniatului 1 (art. 9).“

Alin. 4

„Chiriașii titulari de contract, prevăzuți la alin. 2 și alin. 3 vor beneficia de protecția prevăzută la art. 7, alin. 1.“

Promisiuni de mult scadente

Interpelare adresată Guvernului

Solicit ca Guvernul să prezinte nefățărit Parlamentului, pentru examinare și aprobare, următoarele acte normative în domeniu:

* Proiect de lege a investițiilor publice;

* Proiect de lege privind stimularea investițiilor pentru obiective economice și social-culturale.

Solicitația mea este cu atât mai justificată, dacă avem în vedere faptul că executivul se află într-o foarte mare înțăiere față de propriul său angajament. Prin „Strategia de reformă economico-socială a programului de guvernare“, Guvernul condus de domnul Nicolae Văcăroiu a promis că va promova primul proiect de lege în sem. I 1993, iar pe cel de-al doilea în sem. II 1993.

Deputat PNȚCD,
Mircea Mihai MUNTEANU

Luare de poziție și apel

Fostii detinuți politici anticomuniști din România alături de hotările țării, grupați în UDPR cu sediul la Geneva, organizează la Cernăuți o adunare în săptămîna următoare. Aceasta va fi o oportunitate pentru a aduce la îngrijorarea publică situația în care se află românii deveniți politicii. În cadrul evenimentului, se va discuta despre situația românilor în exil și despre posibilitatea de a obține sprijinul și susținerea altor națiuni pentru a lupta împotriva regimului comunist.

La Cernăuți, se va aduna o reuniune a reprezentanților românilor din diaspora și se va discuta despre posibilitatea de a obține sprijinul și susținerea altor națiuni pentru a lupta împotriva regimului comunist.

În cadrul evenimentului, se va discuta despre situația românilor în exil și despre posibilitatea de a obține sprijinul și susținerea altor națiuni pentru a lupta împotriva regimului comunist.

Facem un apel către toate formațiile politice să se alăture la evenimentul organizat de UDPR.

Un rol deosebit este acordat lui Iuliu Maniu, care a jucat un rol important în lupta împotriva regimului comunist.

În privința problemelor minorităților naționale, se va discuta despre posibilitatea de a obține sprijinul și susținerea altor națiuni pentru a lupta împotriva regimului comunist.

Plaiurile românești trebuie să fie păstrate individualitatea etnică și finanța națională a tuturor neamurilor și cetățenilor.

Sunt deosebit de mulțumit președintelui PNT și celor care au venit să susțină evenimentul. În cadrul evenimentului, se va discuta despre situația românilor în exil și despre posibilitatea de a obține sprijinul și susținerea altor națiuni pentru a lupta împotriva regimului comunist.

Să preluăm în zilele noastre exemplul istoric oferit la finele anilor '30 în a doua jumătate a anilor '40 de către conducătorii PNT și PNL, Iuliu Maniu și Dumitru Brătianu, care s-au opus în mod solidar dictătorilor lui Carol II, celei de dreapta și celei de stânga. Să nu lăsăm ca lupta lor comună să se încheie cu sacrificiul vietii, găsindu-se amândoi sfârșitul tragic în aceeași temniță comună de la Sighet, să fie umbră de divergențe personale și să ținem seamă că important este multul care ne adună și nu putințul care ne desparte. Erorile politice se plătesc și va veni ceasul în care judecata istoriei se va dovedi implacabilă.

Aceasta este poziția noastră și aceste cuvinte constituie apelul nostru, în speranța unui viitor mai bun, la care să ne aducem contribuția necesară din prezent.

Președinte,
Dumitru JONESCU

Secretar,
Constantin MARES

După 45 de ani de falsăumanitate, impusă de regimul comunist totalitar, viața politică a României a reîntrat sub regulile jocului democratic. Una dintre acestea și poate cea mai importantă este luarea deciziilor cu majoritate de voturi. Majoritatea hotărâște, minoritatea acceptă și se conformată. Această regulă fundamentală a asigură funcționarea și stabilitatea sistemelor democratice. Încercările de substituire a ei cu regula consensului, în organizații naționale sau internaționale, au eguaț în cele mai multe cazuri. Obținerea consensului asupra unui spectru larg de probleme, în condițiile existenței unei diversități de opinii și interese, este nu numai o întreprindere adesea utopică, dar și contraproductivă. Ea conduce în final la blocajele de decizie și acțiune, adică la împiedicarea activității respectivei organizații. La această concluzie a ajuns și Convenția democratică din România care, încercând să pună regula consensului, a traversat o perioadă mai puțin fertilă în plan politic, consumându-și energia cu precădere în interiorul ei decât pentru probleme politice rationale. Abia la intervenția decisă a liderilor PNȚCD, această anomalie a fost corectată prin adoptarea regulii majorității de două treimi. Rezultatul deja vizibil este o recăpătare a dinamismului politic, o clarificare a obiectivelor și strategiilor electorale și de viitoare guverne.

Într-un stat democratic, majoritatea parlamentară constituie în urma alegerilor are, în principiu, posibilitatea de a impune orice legi dorește. Evident, cu respectarea Constituției. Minoritatea nu este însă exclusă din start de la mecanismul decizional. Ea poate aduce fmbunătățiri legilor produse de majoritate, prin amendamente propuse în plenul parlamentului. Iar dacă aceste modificări sunt bine argumentate tehnice și teoretice ele au sansa de a fi acceptate. Pentru că în statele cu o democrație avansată minoritatea e considerată nu doar un adversar politic, ci un partener de dialog a cărui poziție critică la adresa puterii aduce puncte de vedere complementare și retușuri binevenite la proiectele majorității.

Dar cel mai important motiv pentru care majoritatea întreține relații de adversitate ambițială cu minoritatea este acela că statul de majoritate și minoritate este relativ într-o democrație autentică. Fie prin noi alegeri, fie prin desfășarea și

Câștigătorul ia totul

restructurarea coalițiilor politice, majoritară de azi pot deveni minoritară de mâine. Conștiința relativă a pozitiei lor față de putere îndeplinește partidele majoritară și oamenii politici la o atitudine lucidă și ponderată în exercitarea vremelnică a puterii.

In ce proporție regasim împreună acestei mentalități democratice asupra viații politice românești actuale? Societatea românească în tranziție generează o clasă politică a cărei lipsă de experiență ar putea explica o serie de erori, unele grave, ale exercițiului democratic. Această explicație aparent plauzibilă este însă în mare măsură falsă. Pentru că există la momentul '89 și ulterior o elită politică restrânsă a cărei tradiție democratică și experiență politică trebuiau folosite corespunzător. Mai refer aici la fruntașii politici ai partidelor istorice, pe care regimul comunist nu a reușit să-i anihilizeze fizic și psihic în ciuda anilor indelungăți de persecuție și închișoare. Aceste valori politice și orale exemplare, al căror simbol este dl. Cornelius Coposu, era normal să conduce spre un viitor democratic o Românie ieșită din marasmul comunist printr-o violentă revoluție anticomunistă. Puterea autoinstalată în decembrie '89 a folosit însă toate mijloacele posibile pentru a împiedica accesul la conducere a celor îndrepătăți să o exercite. Consecința acestei continue obstrucționări este nu numai eșecul tot mai evident în gestionarea tranziției de către guvernările actuale, reflectat, printre altele, într-un nivel de trai ce a coborât atât de mult încât a ajuns la limita și sub limita de sărăcie pentru 2/3 din populație. Monopolizarea puterii, a instituțiilor fundamentale ale statului - Parlament, Guvern, Președinție - a dus la proliferarea unor moravuri politice pe măsura calității mai mult decât îndoelnică a grupului politic majoritar. Au intrat deja în obișnuință declarații irresponsabile de tip Gavră sau Funar, bufonerie parlamentare de tip Vadim și Dumitrascu, minciuni guvernamentale de tip Văcăroiu și inventive prezidențiale de tip Iliescu.

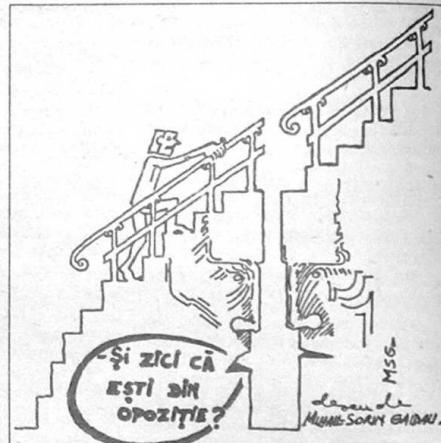
O clasă politică nouă, bazată pe moralitate, principialitate și competență se poate crea doar în jurul unor personalități politice care să pună binele public înaintea oricărui alt interes de partid sau personal. Aderența PNȚCD în cele mai diverse medii sociale, creșterea sa numerică și

valorică până la a deveni cel mai puternic partid din România, este o ilustrare eloventă a acestui adevăr.

Urmărind cu atenție evoluția grupului politic majoritar, întâlnim și acum, în 1995, în discursul și comportamentul său, structurile mentale de tip totalitar pe care nu încearcă să le manifeste din 1990 încoace. Ca și cum nu ei ar fi impus prin vot Constituția din 1991, parlamentarii arcului guvernamental propun legi - și nu numai că le propun, dar le și impun, uzând de majoritatea din Parlament - care vin în flagrantă contradicție cu Constituția. Un exemplu recent este amendamentul legislativ al Legea ajutorului social, prin care se reintroduce taxa de trecere a frontierelor. Acest amendament, aprobat în camera deputaților, a fost propus de un parlamentar PSDR, desigur nu fără sănătate și accepțul conducerii PSDR. El are același caracter anti-constitutional ca șiordonanța guvernamentală pe aceeași temă, respinsă de Curtea Constituțională și ulterior de Camera Deputaților. Atunci de ce a fost din nou propus? Undin două ori grupul PSDR mizează că habar nu are de cerința de constitutionalitate a legilor (deși dl. Năstase este specialist în drept internațional), ori puțin și pasă de această cerință, atunci când interesul electoral îl se pare mai important.

In ceea ce privește relațiile majoritate-minoritate, acestea sunt tensionate și lipsite de acea deferență și respect prezente într-o democrație adevărată. Și nici nu ar putea fi altfel atâtă vreme când ai de a face cu o majoritate pentru care existența ei este mai importantă decât conținutul și calitatea legilor pe care le votează. Disputele între minoritate și majoritate sunt percepute de aceasta exclusiv ca un conflict de interes, ca un atentat la poziția ei privilegiată, poziție pe care majoritatea întăreg să o transforme în avere, relații și avantaje materiale imediate. A se vedea scandalul AGA și CA și nu numai.

În plus, majoritatea afișează o arăganță și inflexibilitate întemeiate pe supozitia că va menține puterea multă vreme. Refuzând să accepte ideea pierderii puterii, ea respinge cu obstinație orice dialog, orice inițiativă venită din altă parte. În aceste condiții, lupta minorității pentru a-și impune ideile este extrem de delicată. Cei ce acuză opoziția de ineficiență în Parlament, ar trebui să stie un adevăr elementar: o compoziție parlamentară cum e cea actuală, de 53% majoritari și 47% minoritari, nu înseamnă că instituțiile statului sunt controlate în proporție de 53% de majoritate și de



47% de minoritate. Ele sunt controlate în proporție de 100% pentru că, orice decizie fiind luată cu majoritate de voturi, este deci a majorității. Regula împlacabilă, pe care actualii majoritari îl aplică până la ultima consecință, este: "câștigătorul ia totul".

Puterea actuală nu face concesii decât dacă își simte amenințată poziția. Așa cum s-a văzut la recentul miting sindical CNSRL-Frăția, ea cedează doar în fața unei forțe sociale sau politice hotărâte să-și obțină drepturile ce își cucin. PNȚCD este o astfel de forță, prin numărul și calitatea membrilor săi, prin programul de ieșire din criză pe care îl propune țării. Acționând alături de aliații noștri politici, atât din CDR, cât și din exteriorul acesteia, trebuie să facem realizabilă alternanța la guvernare, condiția fundamentală pentru instaurarea unei democrații reale și a unui climat democratic autentic.

Dănuț POPA

Conferința Uniunii Interparlamentare

Intr-o Conferință a Uniunii Interparlamentare din Madrid, la 27-31 martie 1995, au desfășurat lucrările celei de a 93-a Conferințe a Uniunii Interparlamentare cu participanți din toate parlamentare intre care și dl. senator PNTCD Tiberiu Vladislav, vicepreședinte al Grupului Român de Uniune Interparlamentară. Tema Conferinței a fost: „Comunitatea Internațională în fața provocărilor naturale - s-au provocat de om - nevoie unui răspuns coerent și eficace, prin situație".

In cadrul temei anunțate a prezentat o comunicare dl. senator T. Vladislav în care s-a referit în principal la problemele de risc și de incertitudine care se pun pe plan mondial și care cer o „reformulare a conceptului de securitate prin includerea unor componente economice, ecologice, tehnologice, demografice, etc. ce se alătură celor militare". În continuare este analizat „conceptul modern de management al riscului" și necesitatea creării de mecanisme de asigurare contra incertitudinii. În acest sens este necesară o activitate multidisciplinară națională și internațională de evaluare a riscurilor integrate și de folosire a lor în procesul decizional".

Mai departe, conferința arată că o analiză de risc „trebuie să cuprindă atât elemente miliare cat și elemente nemilitare de risc (economie, populație, dezastre ecologice, funcționarea sistemului politic) pentru a elabora scenarii de evenimente pe tipuri de amenințări".

Trecând la analiza factorilor de risc se arată mai departe că „aceste rezistență din punct de vedere uman chiar și în Europa Occidentală, deci cu atât mai mult în Est" și că „finalitatea unor astfel de analize complete la nivel regional este dezvoltarea unui management al riscului, concretizat de ex. prin elaborarea de planuri de urgență, cu acoperire transfrontalieră, realizându-se coordonarea, armonizarea strategiilor de urgență între țările vecine".

In paralel cu lucrările Conferinței Uniunii Interparlamentare s-a desfășurat și o întâlnire separată a grupului de parlamentari creștin democrați din întreaga lume la care a participat și dl. Tiberiu Vladislav. În cursul acestei reuniuni s-a programat o nouă întâlnire a grupului pentru luna octombrie 1995 la București cu prilejul următoarei sesiuni a Uniunii Interparlamentare. În cadrul întâlnirii se vor discuta în primul rând problemele democrației creștine în țările din Europa de Est.

N. I. G.

EUROPA: Obstacole în calea integrării

Incercarea de a defini conceptul de integrare europeană se dovedește a fi mult mai dificilă decât utilizarea sa în discursul politic cotidian. Să fie vorba de o lipsă a consistenței conceptualui sau de dificultăți legate de cunoaștere? E greu de spus. Mai simplu însă este de prevăzut apariția unor efecte nedoreite, inerente utilizării unor concepe vagi.

Dictionarul definește integrarea ca fiind „aducerea ca membru participant de într-o comunitate". Prin „comunitate" în sens restrâns se înțelege astăzi Uniunea Europeană. Aceasta a fost creată prin dezvoltarea Comunității Economice Europene (Piața Comună) și organizația a țărilor semnatare ale tratatului de la Roma din 25 martie 1957, dezvoltare înfăptuită prin intermediul „Tratatului Uniunii Europene" din 7 februarie 1992, mai cunoscut sub denumirea de „tratatul de la Maastricht" ai căruia semnatari s-au declarat „convinși să stabilească bazele unei uniuni din ce în ce mai trainice între popoarele Europei".

Integrarea europeană ar însemna, în acest sens, adâncirea colaborării prin crearea de noi structuri și parcurgerea de noi trepte integrative precum și largirea comunității prin admiterea de noi membri. Din păcate însă, de fătă ce se pune problema înțelegerii conceptualui din punctul de vedere al spațiului european, situația devine neclară, comunitatea integratoare dovedindu-se de fapt o parte a întregului, ceea ce este evident o contradicție.

Politicienii abordând problema, prima chestiune care se ridică în calea procesului de integrare este necesitatea unei concepții clare privind granița de Est a Europei. Geografic, aceasta este stabilită de Munții Urali. Dimensiunea politică a chestiunii este deci legată de admiterea sau nu a Rusiei în Uniune. Atâtă timp cât

comunitatea a fost privită ca o piață de desfacere în dezvoltare, construită pas cu pas și într-o perioadă relativ lungă, tendință unei abordări mentale generoase și pline de speranță a captat imaginația multor oameni politici. Înăînsă că epoca când Mihail Gorbaciov se referea la „Casa comună europeană" ca la un obiectiv politic comun al popoarelor europene, a trecut, și situația concretă necesită soluții mult mai realiste. Problema este fără îndoială foarte complexă. Țările europene care au făcut parte din sfera sovietică își vor revendica designația de membri ai Uniunii care le-ar putea cel mai ușor și cel mai sigur asigura protecția față de o renastere a imperiului. Rusia însăși își afirmă vechile și eternale temeri privind propria securitate. Însăși membrii actuali ai Uniunii nu se pot pune de acord cu modalitatea de extindere a acesteia, având interese specifice de multe ori divergente.

Sigur în acest moment, rămâne faptul că nu există o concepție clară privind granița de Est a Uniunii și modalitățile de construcție economică și politică a acesteia.

A doua chestiune de importanță majoră este cea legată de dimensiunea politică privind natura Uniunii. Aceasta nu a fost niciodată definită formal, deși discuții au existat. De exemplu Marea Britanie prin mai multe guverne succesive s-a opus creării atât a unui stat unitar dar și a unei structuri federale care ar (subordonă) fie și numai partea suveranitatea națională a statelor membre unei structuri supranazionale. Divergențele între participanți au făcut posibil așa-zisul argument Brzezinski: „o comunitate în reconstrucție sau în pericol de a se dezmembra nu poate accepta noi membri". Ar fi deci foarte importantă definirea unei concepții clare privind Statutul Uniunii, concepție care în momentul de față nu

există. Absența sa împreună cu extinderea alianței ar face legitimă îngrăjorarea exprimată de Grupul Creștin Democrat din Parlamentul European privind o posibilitate „diluare completă" (a Uniunii). Într-o vagă organizare interguvernamentală".

Insatisfacția generată de aceste incertitudini provoacă reacția țărilor Central și Est Europene, care fiind preocupate în principal de asigurarea statutului lor de securitate, și au îndreptat atenția către admiterea în NATO. Faptul că s-a ajuns chiar la o competiție în acest sens, dovedește o sporire a atenției acestor țări că de o organizare supracontinentală care pare mult mai influentă și mai capabilă să atenuzeze temerile lor privind propria securitate.

Jungem astfel la o a treia chestiune care trebuie luată în considerare în cazul procesului de integrare europeană. Este vorba de contextul extracontinental în care se desfășoară acesta. Deși pot fi luati în considerare mulți factori, doar sunt evidențial imediat datorită importanței lor. Primul este legat de influența Statelor Unite ale Americii care după cel de-al II-lea Război Mondial și-au păstrat un rol major în structura de securitate prin existența „umbrelor" NATO. Al doilea, este evident legat de relația cu Rusia a cărei pondere globală nu poate fi nicidecum neglijată.

Din păcate, nici pentru această a treia chestiune nu este elaborată o metodă de abordare clară și coerentă. Dovada, tragică, este însăși adâncirea conflictului din Bosnia pe care, inexplicabil, unele state membre în Uniune îl percep ca desfașurându-se undeavă, la o depărtare de zeci de kilometri, și nu chiar în inima continentului european.

Este important de remarcat aici un studiu recent și extrem de detaliat al lui Zbigniew Brzezinski, intitulat „Un

această perioadă dificilă primește subvenții de stat, cel interurban a fost lăsat într-o stare deplorabilă. Spre exemplu în județul Brașov sunt foarte multe localități (comune) care nu mai au nici o legătură cu alte localități, cetățenii acestora nemaiputând să-și desfășoare activitatea în mod normal.

Deputat PNTCD,
Sorin LEPŞA

Primarul din Obârșia, jud. Olt, permite întâlnirea parlamentarilor cu electoratul numai cu aprobarea sa!?

Domnului prim ministru, Nicolae Văcăroiu

În data de 12 martie 1995, m-am deplasat împreună cu senatorul Paul Popescu în comuna Obârșia județul Olt pentru o întâlnire cu electoratul.

In timpul dialogului ce-l purtam cu cetățenii comunei Obârșia a apărut primarul Udreia Tudor, tunând și fulgerând că întâlnirea este ilegală și că trebuie să ne adresăm domniei sale pentru aprobare.

Î-am explicat că nu este vorba decât de o întâlnire a parlamentarilor cu electoratul.

Atunci îl primiră Udreia Tudor a părăsit sala sub huiduielile celor peste 150 persoane prezente.

După plecarea sa, cetățenii au început să-și spună nemulțumirile față de gravele abuzuri săvârșite de către primar din care una de proporții (afaceri de aproximativ 500.000.000 lei). Este vorba de un loc construit de cetățenii comunei pentru camera agricolă, care a fost donat fundației româno-olandeză al cărui președinte este dl primar, iar în acest loc soția primarului și-a deschis un SRL în care se vând ajutoarele umanitare aduse în comuna Obârșia în trei tiruri și alte mijloace de transport de capacitate mai mică.

Față de cele sesizate mai sus, aștept de la dumneavastră, domnule prim ministru, Nicolae Văcăroiu un răspuns oficial.

Deputat PNTCD,
Valentin ARGEȘANU

Numeroase localități din jud. Brașov sunt condamnate la izolare de restul țării

Domnului Octav Cosmăncă, secretar de stat la Departamentul Administrației Publice locale

Domnule secretar de stat doresc să vă întreb, dacă în atenția departamentului de administrație publică locală se află situația transportului interurban?

Vă întreb acest lucru deoarece spre deosebire de transportul urban care în

plan pentru Europa" și care abordează clar importanța dimensiunii extracontinentale a procesului de integrare europeană.

Propunerea către Rusia, a unei noi structuri integrate, ar fi trebuit să aibă două componente: prima, un tratat oficial de cooperare pentru securitatea globală între NATO și Federația Rusă; și a doua, un nou mecanism de consultări în probleme speciale de securitate în cadrul Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa. Tratatul ar sublinia că extinderea NATO nu este îndreptată împotriva Rusiei lăsând deschisă în același timp chestiunea evenimentelor candidaturi de aderare. Ar recunoaște de asemenea cererea de statut special acordat (?) Rusiei și ar asigura consultări comune privind operațiunile de menținere a păcii. Implicit în tratatul propus ar exista și o structură Euroasiatico-Atlantică de cooperare în problemele securității".

Deși o astfel de punere a problemei poate să nu satisfacă pe mulți, și mai ales pe esteuropeni, ea, cel puțin are darul de a prezenta o abordare clară. Ambiguitățile promovate de structurile europene par că nu pot decât să încurajeze aprecierile privind interesul Rusiei de a finanța Europa de Vest și să împingă țările foste comuniste din Europa de Est să-și solicite drepturile, avertizând din ce în ce mai mult asupra îngrăjorărilor lor legitime.

Preconizata Conferință din 1996 privind viitorul Uniunii va fi probabil decisivă în definirea sensului și etapelor integrării, presiunea în acest sens fiind exercitată de un factor implacabil: evoluția istorică!

Violu GROSU

* n.a. Autorul a folosit termenul „conferințe". Organizația pentru securitate și cooperare în Europa este denumirea oficială utilizată din decembrie 1994.

(1) Zbigniew Brzezinski: „A Plan For Europe", Foreign Affairs January-February 1995, pag. 35

Săptămâna patimilor Domnului Iisus Hristos

De aproape 2000 ani învățatura creștină a intrat în conștiința oamenilor și nu și-a pierdut nimic din valoarea și măreția ei spirituală. Acest fapt constituie cea mai convingătoare mărturie a esenței sale divine și garanția că scânteia nemuritoare din ființă umană nu va inceta să lumineze și să încalzească sufletele noastre. Dumnezeu Tatăl, spune Sfânta Scriptură, atât de mult a iubit omenirea, încât a trimis pe Iisusul Fiul Său ca să aducă învățătura cea adevarată, să pătimească în sensul pământesc al cuvântului, să moară și apoi să invieze într-o apoteoză divină.

Invățatura divină a creștinismului răspândită de Iisus Hristos și apostolii săi a îngrijorat pe farisei, cărturari și mai mari preoți ai eyrelor, care au hotărât să înălțăturăze Sa. Acest lucru nu s-ar fi putut realiza prea ușor, fără ajutorul perfid al unui trădător, pe nume Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece apostoli ai lui Hristos. Acesta împreună cu ostașii arhieilor au venit la grupul apostolilor. Acela pe care îl voiu sărăta, Acela este Hristosul. Prințele-lă.

Si l-a sărătat. Prețul trădării au fost treizeci arginti.

Arhierii evrei L-au batjocorit pe Hristos și l-au băut; apoi L-au dus la guvernatorul roman PILAT din Pont, pentru obținerea răstignirii lui. Acesta negăsindu-l nici o vină care să justifice răstignirea și-a spălat mâinile și a spus: „nevinovat sunt de sângele dreptului acesta.“ Si l-a dat conducătorilor evreilor, în timp ce mulțimea striga: „să se răstignească, să se răstignească“.

Infricoșat de această stare de luxuri ucenicii au fugit. Numai Petru, cel mai apropiat dintre ucenici, s-a strecut prin mulțime ca să vadă judecata Învățătorului său. Dar o slujnică s-a apropiat de el și i-a zis: „si tu erai cu Iisus din Nazaret“. Iară Petru s-a lepădat de trei ori, zicând: „nu știi ce grăiești“.

Si întădă a cântat cocosul.

Iară Petru și-a adus aminte de cuvântul ce-i spuse Hristos: „înainte de a cânta cocosul, te vei lepăda de mine de trei ori“.

Si ieșind afară Petru a plâns amar.

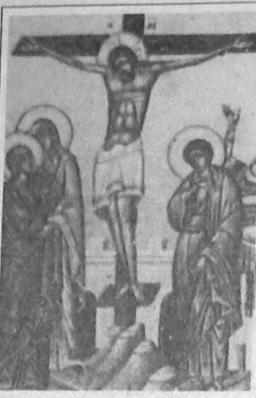
Biciuit și îmbrăncit de soldați, Iisus a urcat Dealul Golgoței alături de Simion Cireneanul, care îl ducea în spina crucea. Sutășii l-au băut piroane în mâini și în picioare, au înălțat crucea și apoi cu sută l-au înțepat costă pentru a se convinge că și-a dat duhul.

Cerul s-a întunecat cutremurându-se, catapeteasma Bisericii s-a rupt în două, iar sutășii însăpămantându-apus: „cu adevarat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta“. Iosif din Areamea cu Maria Magdalena și cealaltă Marie și cu alți oameni L-au coborât de pe cruce în mormânt înșelându-l într-un giurgiu și au aşezat peste mormânt o lespede grea de piatră.

Ostașii au rămas să păzească mormântul întrucât, fiind încă în viață, Iisus prezise că la treia zi va învia din morțu și se va înălța la ceruri și va sta de-a dreapta Tatălui.

Prin purtarea noastră să cinstim această săptămână a Patimilor Domnului Nostru Iisus Hristos.

Petre MANDEA

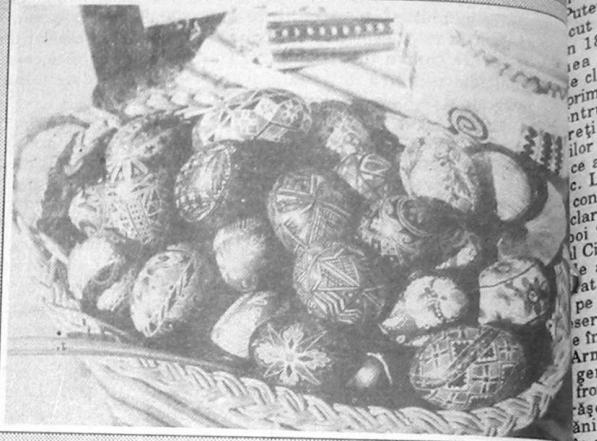


Numele de PAȘTE (în lat. „paschae“ și în gr. „paskha“) provine unde înseamnă „trecere“. Pentru eyrei, acest cuvânt simbolizează Egipt (trecerea lor prin Marea Rosie spre libertate, sub conducerea în anul 1250 înainte de Hristos), iar pentru creștini – comemorarea Domnului (trecerea Lui de la moarte la viață vesnică), care a început aproape două mii de ani. Mare sărbătoare anuală, Paștele este fixat începând cu anul 325 în prima duminică cu lună plină din echinocțiul de primăvară, la catolici căzând între 22 martie și 25 aprilie, la ortodocși, cu cel mult o lună mai târziu. La rândul Său, Numele

De Sfintele Paști

provine din limba greacă și înseamnă „Cel uns“ (de Dumnezeu).

Cât despre tradiționala formulă românească „Hristos a venit“, răspunsul „Adevărat a înviat!“, ea perpetuează un străvechi obicei de Paști, propriu Bisericii Ortodoxe, iar urarea de „Sărbători ferice“ de vară, fiind adresată celor dragi în zilele premergătoare sărbătorii Domnului. Prin urmare, „găselenita“ snobilor de a ura PAȘTE FERICIT sunt total străină specificului poporului român și limbii naționale, ne-



decat o maimuțăreală după „Joyeuses Pâques“ din limba franceză sau „Pasqua“ din limba italiană. Așa că să-i lasăm în plată... Domnului să ne urare lor de (A) PASTE FERICIT, poluează până și cele mai dulini, iar noi să ne adresăm, mai întâi, tradiționalele SARBE FERICITE!, și de duminică încolo, HRISTOS A ÎNVIAT!

Prof. Gh. CONSTANȚĂ

La Sfânta Înviere

VENIȚI DE LUATI LUMINĂ – proclamă din Ușile Împărațești slujitorii Bisericii îmbrăcați în odajii săciori, oferind mulțimilor lumina lui Hristos care luminează tuturor. Din acest moment, întunericul nopții, tăcerea adâncă, meditația tensionată, toate se luminează. În valuri succese, lumânările se aprind, fețele infloresc cu zâmbete de fericire, imperiul frumosului, feeriei, armoniei și curăței susținute pune stăpâni peste tot. Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, ingerii o laudă în ceruri” - aşa cântă preoții, străini, credincioșii ieșind afară unde raiul luminilor se înfrâstește cu cerul înstelat. După citirea sfintei Evanghelii, văzduhul se umple de glasurile mulținilor ce înălță cântarea „HRISTOS A ÎNVIAT DIN MORȚU“ Este momentul în care nota dominantă o constituie convingerea fermă în Învierea lui Iisus Mântuitorul lumii. Entuziasmul și cu atât mai tensionat cu cât vine după zilele grelelor patimi ce au culminat cu răstignirea lui Iisus. Cântările Bisericii ni le ilustrează pe toate cu o aureolă de nedescris. Uneori, în dezbatere pe aceste teme se face uz de cuvintele „toți au fugit“ (Marcu 14,50), părăsindu-L pe Iisus, de frica iudeilor. În acest caz, se pierde din vedere o suitură de sensuri menite a elucida pe deplin adevarul. Stîm că înșuși Iisus îl a spus direct lui Petru că „nu va canta cocosul până ce de trei ori te vei lepăda de Mine“ (Luca 22,34). Iar celorlalți ucenici le-a spus: „voi toți vă veți

sminti întru mine în noaptea aceasta“ (Matei 26, 34). Este cazul să observăm că pronumele „toți“, din afirmația „toți au fugit“, nu este o expresie matematică ci o figură metonimică de stil. Adică cei mai mulți, speriați și îngroziti de cele văzute, s-au ascuns, fără să înțeleagă că în susținute lor s-au despărțit de Domnul Iisus. Alții însă au rămas chiar și în momentele răstignirii. Căci înainte de a-și da duhul, Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul lui cel iubit, i-a zis ei „iati fiul tau“, iar ucenicului i-a zis „iati mama ta“, cuvinte pe care ucenicii le-a întelese corect și a luat în grijă sa pe mama lui Iisus. La rândul lor, mulțimile participante erau împărțite în două curente opuse. O parte din oameni, „atâțăti de arhierei“ ca să-l piardă pe Iisus, au depus mărturii atât de minciinoase încât nu se mai potriveau între ele (Marcu 14,56). Însă marile mulțimi erau acelea care, în drumul spre Golgota, „plângau



bătându-se în piept“, dar după răstignire „sta poporul privind“ la El, apoi „toate mulțimile, care văzuseră cele întâmplate, se întorceau bătându-și pieptul „de revoltă și durere“ (Luca 23,27-48). Se impune să subliniem de asemenea că în toate colectivele de oameni potrivnici lui Iisus nu este pomenită nici o femeie, pe cînd în rândurile celor ce credeau în El, predominau femeile. Chiar soția arhieului-judecător Caifa, în urmă unii visi plini de semnificații, i-a cerut acestuia să nu-i facă nici un rău lui Iisus. Natură femeii face ca ea, în fața suferinței nedrepte, să nu poată sta liniștită. Ea insistă să ale, să vadă, ca să se încare de convingeri și sentimente, apoi acționează în spiritul ideilor umane și creștine. Încă de la plecarea lui Iisus din Galileea spre Ierusalim L-au însoțit, pe lângă bărbați, numeroase femei care nu s-au detăsat de El nici în clipele cele mai chinuitoare ale patimilor. La îngroparea lui Iisus, fe-

meile credincioase ca Maria Magdalena, mama lui Iosif și alia mea au urmărit totul până la mormânt. Apoi tot ele au constat că Iisus nu mai era în mormânt, îngerul păzitor le-a spus „Ce deosebită slăvită a lui Iisus, cu cei morți?! A INVIAT!“ Iar prima ființă care a ieșit din mormânt, Iosif, a răsărit Cel Înviat a fost tot el, Maria Magdalena. Iată de ce își să recunoaștem că în momentul acestea, femeile subsistă obiceiul, femeia este aceea care pun în log, pregătirea gospodăriei și a casei pentru o întărimi cum se face la Sfânta Înviere. Așa a fost fericirea constiință neamului vreme de cinci ani. Așa am ajuns ca în după Înviere să cântăm cu speranță și să ajunge și noi să înviem „din soare“ și de moarte în care ne-adâncim în haine de tirani“, care se strecoară pentru a sta printre noi la străzi și slujbe. Ba chiar cinismul și ironia acestor tirani se asează în noastră la asemenea slujbe și orice ar fi, însă, treziți la universalitatea creștină, nu încetează și nu vom merge la slujba Sfintei Înviere, spunem, așa cum ne spunem și familiile ciocnind ouă roșii. „HRISTOS A ÎNVIAT“ și „ADEVARAÎNVIAT“.

Prefect iconom stavrofor Pavel



de Episcop al Armatei să urce o figură vrednică de la cinsti locul ce i s-a încrezit. Spre sfârșitul decenului al IV-lea, dramele în plan intern și prăbușirile în plan european definesc, la 1 sept. 1939, începutul celui de al doilea război mondial. Trupul țării noastre este sfâșiat de armata roșie după ultimatumul din 26 iunie 1940 când sunt cucerite Basarabia și Bucovina de Nord. Apoi este amputat Ardealul de Nord în urma Dictatului de la Viena din 30 august 1940. Ca urmare, la 22 iunie 1941, când eroica Oaste Română premește comanda „Români, vă ordonați Prutul”, episcopul Partenie Ciopron începe să capete o popularitate crescând prin prezența sa pretutindeni. Slujbele de mare fast, acțiunile de repunere în slujba liturghisirii bisericilor și mănăstirilor, transformate de bolsevici în cărciumi, săli de distracție sau chiar grajduri, reduseau speranța de libertate populației eliberate de sub jugul hainelor bolșevici. Si totuși, după un tragic de proporții înfiorătoare, războiul nostru drept este pierdut din motive ce nu îl se pot impune. Nu uităm că și „poporul țării” a fost învins, desărăcat, dus în captivitatea babilonică de unde abia după 70 de ani s-a întors de să reia în propria tulipină istorică, în propriul său pământ. După încheierea ultimului război mondial, Episcopul Armatei, dr. Partenie Ciopron, distins, spre sfârșitul războiului, cu înaltă decorație sovietică la propunerea generalului rus Susaiev, pentru corectitudinea de susținere a moralului trupelor române, începe să fie neglijat. În locul decorărilor și angajamentelor linistitoare fătă de poporul român, începe instaurarea forțată, chiar săngeroasă a comunismului. Episcopul Ciopron, care vreme de câțiva ani s-a documentat asupra „tactică și strategie” comunismului sovietic, chiar pe terenul acestuia, a înțeles cum trebuie să se apere în condițiile asupririi de

ochii lumii ca „omul surpriză”. Exemplul Albaniei, „primul stat ateu din lume”, îl era un reper. În ferociitatea cunoscută, aștepta un pretext major, eventual o demonstrație condusă de vîrful Bisericii împotriva ei, aşa cum propune, acum, dr. Prodan, ca analfabetă să instituie un stat ateu prin lichidarea fizică a ierarhiei și preotului, căci bisericile deja începuse să le demoleze. În acest caz, întreb, era mai bine? Iar dacă dr. Prodan vine cu „soluții” abia acum, eu pot dovedi că decodificarea de mai sus am exprimat-o chiar în acele zile. Port și astăzi convinerea că tocmai demolarea bisericii „Sf. Vineri” a făcut să curgă paharul răbdării divine ceea ce a avut ca urmare izbucnirea populației la 16 dec. 1989 în Timișoara, culminând în București. Astăzi este în vîzul lumii că e mai ușor

Regretatul Episcop al Armatei Dr. Partenie Ciopron

către atei-smul înrobitor. Îndată după desființarea Episcopiei Militare, se găndește să se retragă pentru a dispărea din cîmpul obiectivelor urmărite de agresori. Drept urmare, pleacă la mănăstirea „Sf. Ioan” din Suceava ca egumen. Nu din teama că ar fi făcut vreun rău cuiva, ci din înțelepciunea ce-l caracteriza. După vindecarea slabăngoului de la scăldătoarea Vitezda în zi de sămbătă, când îndeji l-a intrebat pe acesta cine l-a făcut sănătos, „cel vindecat nu știa cine este căci Iisus se dăduse la o parte din multimea care era în acel loc” (Ioan 5-13). Că înțelepciunea experimentalului episcop îl inspiră întregul comportament o dovedește și faptul că imediat ce s-a instalat la mănăstirea „Sf. Ioan”, primul drum l-a făcut la securitatea locală unde le-a făcut cunoștință acelora rezidență sa în Suceava pentru a le dovedi că nu are nimic de ascuns. La puțin timp, tot în Suceava s-a oprit, în trecere, căpetenia comunista Emil Bodnăraș care i-a cerut egumenului o întrevadere și i-a propus să accepte scaunul de arhiepiscop al Clujului. Dr. Ciopron însă i-a solicitat un timp de găndire urmând să-i dea un răspuns după zece zile. La înplinirea sorocului, Bodnăraș s-a tinut de cuvânt și a venit după răspuns. Egumenul însă i-a sugerat lui Bodnăraș ideea că la Cluj și bine venit numai un ardelean, așa că el, fiind moldovean, se consideră contraindicat. Adevarul însă stătea ascuns sub această motivație declarată. Fostul episcop știa prea bine - ceea ce noi aveam să aflăm mai târziu - în ce fel să fărăște „tovărășul de drum” al bolșevicilor. De asemenea el știa - ceea ce noi încă nu înțelegeam - că strategia bolșevică, atunci când își propunea să-l nimișească pe cineva, întâi îl ademanea într-un post față, de unde, după tichuirea dosarului cu ajutorul trădătorilor, îl aruncă „la munca de jos” zdrobindu-l într-o propagandă ticăloasă.

In cazul înțeleptului ierarh, strategia comunista nu a reușit, ea fiind preventită la timp prin refuzul scaunului ierarhic de Cluj unde planul răufăcă-

trecut în lumea dreptelor. Si oricât de impenetrant era sistemul comunist în fața acestor evenimente, starea să răspândită ca fulger. Așa se face că multă lume s-a adunat la înmormântarea din 30 iulie când au fost de față I.P.S. Mitropolitul Moldovei, actualmente Prea Fericitul Patriarh Teocist, înconjurat de P.S. Efimie, Episcop al Romanului; P.S. Roman Ialomițeanu de la Arhiepiscopia Bucureștilor, P.S. Gherasim de la Episcopia Râmnicului și Argeșului, Arhimandritul Vartolomeu Anania, consilieri, profesori și elevi ai Seminarului Teologic la Mănăstirea Neamț, multe măciucă, mult popor binecindincios beneficiari al păstoririi celui adormit într-Domnul.

Aveni obligația de cuget să menționăm că Prea Fericitul Patriarh Teocist, pe atunci Mitropolit al Moldovei, s-a îngrădit de soarta fostului Episcop al Armatei pe care, atunci când a venit ceasul trimis de Bunul Dumnezeu, l-a ridicat (1962) în scaunul de Episcop al Romanului spre luminarea adevărului istoriei, spre mulțumirea Oștirii Române pe care o păstorise cu credință, devotament, demnitate și spirit de sacrificiu. Iar această înscăunare se petreceea în plină „epocă de aur” a ateismului opresor.

In lumina acestui context am privit ca pe o neinspirată simplitate ipoteza că în timpul demolarei bisericii „Sf. Vineri”, ar fi trebuit să se afle la fața locului și vîrful Bisericii „Sf. Vineri” să conduce turma în impiedicare acestei nelegiuri, poate împreună reușeam ceva” (Rom. lib. 25 febr. 1995) Ca unul care am făcut parte activă în „turma respectivă” ce nu s-a putut manifesta nici măcar la nivelul stadionului sportiv, fie-mi permis să decodifică ceea ce se ascunde sub ipoteza că „poate împreună reușeam ceva”. Se stie că Elena Ceausescu, incitată de poezi linguisitori care azi se află în vîrfulurile extremitățile ale p.c.r.-ului pentagonal, dădea brânci ca să preia conducerea statului. În această situație urmă să facă o mișcare de forță prin care să se „eternizeze”, să apară în

Arhidiacan prof. Pavel FOCA

Dreptatea socială

Cuprinderea printre principiile care stau la baza doctrinei PNT-ului și apoi a PNTC-ului a „dreptății sociale” pare, la prima vedere, tautologică și inopportună. Într-un fel, este ca și cum am trece că principiu care stă la baza unei doctrine politice urmărește fericirii și bunăstării poporului.

Dreptatea ordinei legale și implicit a sistemului economic și social este un obiectiv formal al oricărui ordin de drept, prin însăși natura și, funcționabilitatea ei și pare deci inutilă stabilirea ei ca principiu director al unei doctrine politice.

Dar cuprinderea acestui principiu în cadrul doctrinei PNTC are o justificare istorică și implicit, o semnificație specifică care se cere.

Două tendințe extreme s-au manifestat în privința aceasta în ultimele secole.

Pornind de la eficiența maximă unei activități economice bazată pe proprietatea particulară a mijloacelor de producție, liberalismul a susținut că statul trebuie să se limiteze în a proclama și face respectată proprietatea particulară și libertatea de acțiune economică, a asigură condițiile unei concurențe corecte și a nu se amesteca în distribuția socială. Distribuția care rezultă de pe urma jocului liber economic este, în ciuda marilor inegalități pe care le generează, cea mai dreaptă, pentru că este cea mai eficientă economic și, implicit, cea care poate asigura un nivel de trai maxim pentru societate în ansamblu ei.

La polul opus s-au situat curentele socialiste care, plecând de la inegalitățile mari, rezultante de pe urma jocului liber economic, ca urmare a respectării proprietății particulare asupra mijloacelor de producție, a susținut necesitatea unei economii bazate pe proprietatea colectivă a mijloacelor de producție și pe planificarea centralizată. S-a susținut, de altfel, o afirmație care a suferit o

dezmințire categorică, dată de realitate, că economia de plan va conduce la eliminarea inegalității sociale și la o creștere a randamentului economic global. Scăderea randamentului economic general, care s-a petrecut de fapt în societățile care au experimentat socialismul, a avut printre altele, ca efect, anularea redistribuirii echitabile și egalitare a produsului social. Au apărut inegalități la fel de mari ca în societatea bazată pe proprietatea particulară, singura diferență fiind că acestea au fost în totalitate neproductive, deci mai nedrepte decât cele pe care le-au înlocuit.

Trebue să remarcăm că în realitate, niciodată nu s-a aplicat în mod absolut nici unul din cele două sisteme.

Este de remarcat, și acesta este sensul principiului „dreptății sociale” al doctrinei PNTC, că în concepția noastră nu există un sistem, un mijloc legal sau economic, un panaceu universal valabil, a cărui aplicare riguroasă să conducă automat la bunăstarea generală și care să fie implicit drept și justificat în aplicarea lui. Mai mult chiar, dacă un anumit principiu economic conduce în concret la o maximă dezvoltare economică (și indiscutabil credem că acesta este un criteriu esențial în alegerea sistemului economic), dar în același timp lezează în mod grav interesele și demnitatea unor categorii de cetățeni, chiar minoritare, el trebuie amendat.

În acest sens, să ne amintim că deși partidul nostru a considerat că respectarea proprietății particulare este, mai ales în agricultură, o premiză necesară unei societăți sănătoase economic, a militat și a contribuit în trecut la reforma agrară menită să redistribuie proprietatea asupra pământului, astfel încât situația nedreaptă și nefuncțională a acestor proprietăți să fie reparată.

In același spirit, partidul nostru consideră că statul trebuie să intervină pentru a face dreptatea, acesta este sensul principiului amintit în dreptatea socială, în anumite situații și în anumite limite, care există pentru că nu există un principiu sau sistem care să elimeze în permanență orice situație care ar leza interesele sau demnitatea unor cetățeni. Desigur, această intervenție trebuie să fie de pe o poziție de cunoaștere în adâncină, cum se întâmplă de multe ori, o intervenție care să conducă la totă buna credință să conducă, prin efectul secundar, la o reducere atât de mare a randamentului economic încât efectul ei să fie contrar celor intenționate și astfel chiar cei care urmăreau să favorizeze intervenția să piardă pe urmă prin efectul ei general negativ.

Intervenția statului în numele dreptății sociale trebuie făcută să nu atingă, în esență ei, existența proprietății particulare, pe care partidul nostru o consideră o premiză absolut necesară numai pentru funcționarea în condiții bune a economiei, dar și singurul mijloc eficient pentru asigurarea unei minime independente și libere a persoanelor din societate.

De altfel, această atitudine de principiu a partidului nostru este cea pe care, cu nuanțe diferențiale, îl adoptă în practică toate sau aproape toate societățile moderne. În afirmarea ei limpede a principiului director, ea ne scutește de balastul unei ideologii, care chiar dacă nu sunt urmate consecvent, produc printr-confuzie și inertăție pe care presupun multe neajunsuri partidelor declarat libera sau socialiste.

Senator Matei BOIL

Legea asupra ajutorului social Considerații generale

(Continuare din numărul trecut)

Această lege se încadrează în programul, mai amplu, propus de guvern și dat publicități - prin lansarea așa numitei „Cărți albe” asupra asistenței sociale, în anul 1993.

Curios, pentru un guvern care declară în toate părțile că este social democrat, opțiunea strategică a Cărții albe este pentru un model minimal, rezidual, practicat în țările cu o orientare generală ultraliberă. Menționăm doar, și aceasta este esențial, neconcordanța dintre metodele recunoscute pe plan mondial (propuse și verificate la noi de către Inst. de Cercetare a Calității Vieții) și metoda „originală” propusă de specialiștii guvernului Văcăroiu (prin care pragul săraciei este echivalent cu nivelul de venit minim care ar ridica veniturile la 10% din populația aflată la limita inferioară de subzistență), metodă - aşa cum menționează prof. Cătălin Zamfir - neînțălită în literatura de specialitate. Efectul acestei „viziuni” este normal - falsificarea nivelului pră-gului de săracie, evident, în josul „scalei” de venituri.

În viziunea strict „monetaristă” a Cărții albe, în plus, acest prag nu este sensibil la diferențierile, naturale, care se produc prin diversitatea modurilor de viață, a motivărilor multiple de progres social și economic, la evaziune (prin munca la „negru”), la condițiile diferite de viață dintre sat și oraș etc.

Să incouragează, ceea ce literatura numește „căpcana săraciei”, prin încurajarea pasivității subiectului care primește, care dorește să primească ajutorul social.

De asemenea, nepărtăcut pentru un sistem care se dorește a fi realizat rapid, programul propus mai prezintă

un cost ridicat și o perioadă destul de lungă pentru implementare.

Câteva considerații asupra comportamentului statului în acest sector

Actualmente statul român (în special prin pivotul său central - guvern și președinția) se caracterizează prin duplicitatea - cunoscută nouă - dintre intențiile declarative pozitive și acțiunea reală, care de obicei este profund motivată ideologic. Statul român rămâne serios politicizat, dar înalte coordonate față de perioada anterioră anului 1989.

În 1990 încoace, acțiunea statului în zona socialului se caracterizează în general prin:

- concurență dintre protecția socială specifică (reală) și „protecția” - asiguratoare - socială a locurilor de muncă - prin susținerea unei economii deficitare.

- corespondent, competiția dintre cheltuielile - tot mai ridicate - pentru susținerea economică și cele atribuite - limitat - pentru protecția socială.

- consecința celor două puncte anterioare: o politică de austerozitate socială, care nu realizează însă și mult dorita relansare economică.

- consumarea (transferul) excedentelor bugetare ale asigurărilor și protecției sociale, spre subvenționarea economică.

Statul, dorit și enunțat, ambicioș și propagandistic social, devine evident un stat social minimal.

Aceste aspecte se regăsesc, mai mult sau mai puțin, în actuala lege. Lege care până la urmă este un hibrid al unor intenții declarate ca „social democrat” dar care se exprimă prin mentalități și comportamente ultra-liberale (de tip exclusivist); un model

populist, electoral, care caută să concilieze resursele real limitate (din vîna cui?) cu solidaritatea socială; dar în logica generală a Cărții albe, solidaritatea devine compasiune, o poziție socială, mai mult. Caracterul social al statului - declarat și în Constituție - devine minimal.

În general, această lege are un caracter:

- strict limitat la aspectul economic, monetarist - neimplicând și alte forme, mai generale și mai eficiente (bunuri, servicii, reorientare...), practice în sistemele de protecție socială moderne.

- pasiv, impune asistatului o atitudine de așteptare, pentru a evita complicațiile administrative, inclusiv înălcirea prevederilor drastice de testare a veniturilor din acest proiect. (Din experiența țărilor occidentale rezultă, datorită acestor motive, că până la 50% din cei îndreptățiti să primească acest tip de ajutoare de obicei nu-l solicită).

- biocratic - mecanismele ajutorului se bazează pe adevărînte și autodeclarări, ca metodologie de evaluare a veniturilor familiale; dar veniturile realizate prin munca la „negru” - în care sunt antrenări, cu siguranță, cel puțin câteva zeci de milioane, dacă nu mai mulți - nu vor putea fi, evident, determinate prin lege.

- complicat, suprasolicitând foarte mult activitatea primăriilor, fără ca această prestație suplimentară să beneficieze și de o suplimentare de buget corespunzătoare; de exemplu raportarea celor cca. 500.000 - 600.000 de familiile care se estimatează că vor primi ajutorul, la cca. 50 unități teritoriale administrative de la 10.000 - 12.000 dosare (de întocmit, analizat, urmărit și de plătit) per unitate (județ, de exemplu), ceea ce nu este ușor.

- nerealist și contraproductiv

- nu ține cont de efectul invers: intensificării activităților subterane, necuantificabile dar stimulat virtual prin proiect, spre un segment al populației (romii, în primul rând).

- o familie, practic, nu poate tră cu acest ajutor; evaluările specifice listelor de la Inst. de Cercetări pentru Calitatea Vieții, arată clar că „nivelul ajutorului social reprezentă peste 1/2 din minimul de subsistență calculat de acest instituție“.

- nu este etic

- legea acționează restricțional pe veniturile ocazionale, la un moment ar fi ele obținute; dar lipsa lor nu condamnă la o sărăcie și nu accentuează pe acești oameni?

- implicit prin această atitudine legea contravine dreptului fundamental al omului de a-și înrăuți permanent existența socială/economică

- predispune pe posesorii de pământ sau de alte bunuri - cu atât greutate recuperate acum - să și înstrâneze, pentru a nu pierde ajutorul, mai sigur în optica unor oameni care în 50 de ani (și pot datorită și vîrstei și dificultățile transiției) au pierdut „gustul“ acțiunii economice. Specialiștii prognosează că sate va crește artificial numărul celor care se vor califica pentru ajutorul social; se va crea o adevarată cursă a săraciei pentru cei săraci.

In concluzie, această lege oferă un cadru disjunct de filozofia umanistică a asistenței sociale - a solidarității sociale reale; doar aceasta oferă un ajutor temporar și recuperator, accentul căzând asupra sprijinului și vederea depășirii situației și valorificării resurselor umane propriale asistatului.

Sorin LEPN
Dinu GHIN

(va urma)

Legea arendării. Contractul de locațiu se negociază

Acum când, termenul pentru depunerea opțiunii scrise s-a prelungit până la sfârșitul lunii octombrie, este timp destul de contractului de locațiu - arendare - să fie clarificate. Printre acestea, dilema „acționar” sau „locator” este pe primul plan. Desigur întrebarea este cum va fi mai avantajos. Pentru a ajuta la răspuns, am mai spus și cu altă ocazie, repet și acum - articolul 35 din Legea 31/1990 privind societățile comerciale, precizează: „acționarul care își aduce aportul în natură, bunurile devin proprietatea societății, retragerea se face numai valoare”. Poate până la o anumită apără și legea falimentului în care se va da răspuns și la întrebarea ce se va întâmpla cu acționarii din agricultură, căci acestia au intrat în societatea comercială cu terenul în folosință. Precedentul este ceea ce a făcut că din fondul agricol al acestor societăți de 2,200 milioane hectare au restituit circa 500 mii hectare ca avute în folosință în 1990 de la fostele CAP-uri.

La rândul lui, locatorul trebuie să stie că încheierea contractului de locațiu-arendare se face cu societatea comercială agricolă pe o perioadă de 5 ani care se numără de la data când a depus opțiunea scrisă și înregistrată, dar începe să se aplică din primul an agricol ulterior înregistrării. Cum anul agricol este considerat că începe odată cu campania de semănat a grăului adică 1 octombrie, indiferent când s-a terminat negocierea. Datele din contract, de începere și terminare vor fi 1 octombrie 1995 - 30 septembrie 2000. Contractul se întocmește în trei exemplare din care unul se depune la Consiliul local.

Plecând de la aceste date, în anul agricol 1994-1995 toți acționarii își mențin această calitate, iar până la apariția altor reglementări sunt valabile cele prevăzute de Legea nr. 48/1994 publicată în M.O. nr. 176 din 11 iulie 1994, adică aceleași drepturi ca și în anul trecut, 600 kg grâu STAS pe hectar sau echivalentul valoric, pe lângă dividendele - dacă sunt rezultate din bilanț. Hotărârea de Guvern nr. 159/1995 publicată în M.O. nr. 57 - martie 1995 scrie - articol unic - „Prejur minim garantat de achiziție la grâu pentru panificație din recolta anului 1995 - inclusiv prima de 40 lei/kg de grâu este de 240 lei/kg. Legea arendei art. 11 face precizarea - arendăsu este considerat agricultor, iar art. 13 - Plata arendei se face în natură, în bani sau în natură și în bani, potrivit întregerii părților contractante, și se dă la termenele și locul stabilit în contract. Poate cel mai important lucru în contract este art. 15 - alin. 1 - Arendă în natură se stabilește într-o cantitate determinată de produse agricole, cuprinsă între un minim și un maxim din producție. Din statisticile multianuale producția de grâu la hectar în întreprinderile de stat este de 3000-3500 kg minim în regim neirigat și de 4000-5000 kg maxim în regim irigat cu două udări. Dacă se estimează cheltuielile de producție la 50% din valoarea recoltei, cealaltă jumătate se negociază între

Interpelare adresată dlui prim-ministrului, Nicolae Văcăroiu

Pagube de peste două miliarde de lei, produsă prin prăbușirea serelor de la Bascov în martie 1993 este cunoscută, constată și recunoscută la nivel guvernamental, motiv pentru care în urma verificării

din dezmembrări, în beneficiul nejustificat al unor și-al altora. Lor li se adaugă irosirea celor 150 milioane de lei dați de FPS pentru dezafectarea celor 33,4 ha de sare prăbușite. Pentru toate aceste grave nereguli, vina aparține conducerii S.C. PISTER S.A. Pitești, așa cum s-a statuat în procesul verbal de

Pagube uriașe, vinovați nepedepsiți, guvernanți nepăsători...

întreprinse de Corpul de Control al Guvernului s-au dispus cuvenitele cercetări penale pentru sancționarea celor vinovați și recuperarea pagubelor. După cum mă înștiințeză d. Manea Drăgușin la 16 ianuarie a.c., s-a format dosarul nr. 9/1994 la Parchetul General, trimis apoi la Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș, pentru ca ancheta să fie efectuată de Inspectoratul de Poliție Argeș. Toate bune și frumoase, numai că timpul trece și ancheta nu se mai finalizează, vinovații zbură în libertate și paguba crește pe măsură ce perspective de recuperare și se îndepărtează tot mai mult. Spun „crește” pentru că au apărut sustrageri masive ori vânzări preferențiale de materiale rezultate

control nr. 328/03-03-1995, întocmit de D.G.F.P.C.F.S. Argeș.

Într-o atare situație, mă simt dator să vă solicit cu toată fermitatea luarea tuturor măsurilor legale și posibile pentru finalizarea căt mai grabnică a cercetărilor penale, în vederea trimiterii în judecată a tuturor celor vinovați și recuperarea exemplară a pagubelor care ruinează această unitate economică, cândva foarte profitabilă. Numai astfel vă veți onora, de prim-ministru, promisiunea făcută sindicatelor atunci când ați vizitat municipiul de pe Argeș. Aștept un răspuns în scris din partea dv. până la 25 aprilie a.c.

Deputat PNCD,
Sergiu RIZESCU

părți. Echitabil este că din venitul total brut 70% să revină arendașului și 30% arendatorului, în cazul foștilor acționari, locatorului.

Normele metodologice orientative de calcul apărute cu Ordinul M.A.A. nr. 26 și publicate în M.O. nr. 183 - 19 iulie 1995 la capitolul VII - Contractele de locațiu - art. 21 - spune - În vederea încheierii contractului de locațiu, consiliul de administrație al societății comerciale va întocmi următoarele lucrări, pe care le va supune spre aprobare adunării generale: a) transformarea în echivalent arabil a întregii suprafețe agricole pe care o deține; b) stabilirea producției medii pe hectar pe întreaga suprafață în echivalent arabil potențială minimă și maximă exprimată convențional

stațiunile de cercetare și producție agricolă împreună cu Ministerul Agriculturii și Alimentației și Academia de Științe Agricole și Silvice, vor stabili suprafețele de teren necesare cercetării și producției experimentale, precum și cele destinate producției de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și animale de rasă; art. 4 - alin. 1 - Comisiile județene și ale municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate vor stabili suprafețele de teren pentru persoanele fizice prevăzute la alin. 1 în condițiile Legii fondului funciar nr. 18/1991 și vor emite decizii pentru persoanele îndreptățite pe care le vor comunica acestora, precum și regilor autonome, instituțiilor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă. În vedere a acordării drepturilor stabilite potrivit prevederilor legii. Pentru a putea trage concluzia la ce rezultate se ajungea dacă Legea nr. 46/1992 să ar fi aplicată și voi da numai două exemple:

1. M.O. nr. 275 - 28 septembrie 1994 - Hotărârea de Guvern nr. 620 - privind înființarea Societății comerciale „SEMBRA” S.A. Brăila art. 1, alin. 1 - Se înființează Societatea comercială SEMBRA S.A. prin preluarea activului și pasivului conform bilanțului contabil încheiat la 31 decembrie 1993, inclusiv a terenurilor în suprafață de 1478 ha de la Stațiunea de cercetare și producție legumică Brăila care se desființează. Suprafața de 1478 ha are următoarea structură: 1054 ha teren arabil, 404 ha livezi și pomi, 20 ha sere. Alin. 2 - Suprafața de 10 ha teren arabil destinat cercetării și producției de semințe de legume, apartinând domeniului public potrivit art. 34 alin. 2 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 se transmite de la stațiunea de cercetare și producție legumică Brăila în administrarea institutului de cercetări pentru legumicultură și floricultură Vidra.

2. M.O. nr. 99 - 19 mai 1993 - Hotărârea de Guvern nr. 170 privind înființarea Societății Comerciale „Pomicola” S.A. Valu lui Traian, jud. Constanța - art. 1, alin. 1 - se înființează societatea comercială „Pomicola” S.A. - Valu lui Traian prin preluarea activului și pasivului conform bilanțului contabil la data de 31 decembrie 1992, aferent activității de producție, precum și a terenurilor cu o suprafață totală de 1018,9 ha destinate acestei activități din cadrul Stațiunii de Cercetare și Producție Pomicola Valu lui Traian, județul Constanța, care își diminuează în mod corespunzător patrimoniu și suprafața de teren avută în administrare, la 787 ha.

Când, într-o discuție privată, am întrebat o personalitate din Academia de Științe Agricole și Silvice de ce s-a extins peste terenurile oamenilor, de la câteva mii de hectare pe care se face și se face și acum cercetarea la peste o sută de mii de hectare, răspunsul a fost „Ceaușescu ne-a obligat să ne autofinanțăm”.

Ing. C. CRISTESCU

Două întrebări adresate pentru a două sără domnului Valeriu Tabăra, ministru Agriculturii și Alimentației

Răspuns două mai vechi întrebări și rog pe domnul ministru Valeriu Tabăra să răspundă:

- 1) Cite constituiri de proprietate s-au făcut, în baza legii 18/1991?
- 2) Cite reconstituiri au fost realizate în baza aceleiași legi 18/1991?

deputat PNCD Borbă PITIGOI

De aproape trei ani Ministerul agriculturii și alimentației amână rezolvarea problemelor a peste 100 de țărani deznașdăduiți din comuna Motoșeni, jud. Bacău

Domnului Valeriu Tabăra,
ministrul Agriculturii și
Alimentației

refuză acceptarea foștilor proprietari ca și acționari la societatea ESOX S.A. BACĂU.

În anul 1991, la apariția Legii nr. 18, peste 100 de țărani din comuna Motoșeni, județul Bacău, au revenit cca. 200 ha teren agricol situat pe valea râului Zeletin, teren cu care au fost siliți să se înscrive în CAP în anul 1962. Pe acest teren, în anul 1982, a fost amenajată o crescătorie pentru pește. După apariția Legii 18/1991, în ciuda cererilor făcute de foștilor proprietari, comisia comună și cea județeană pentru aplicarea acestei legi refuză punerea în posesie a foștilor proprietari și de asemenea

într-o altă situație, mă simt dator să vă solicit cu toată fermitatea luarea tuturor măsurilor legale și posibile pentru finalizarea căt mai grabnică a cercetărilor penale, în vederea trimiterii în judecată a tuturor celor vinovați și recuperarea exemplară a pagubelor care ruinează această unitate economică, cândva foarte profitabilă. Numai astfel vă veți onora, de prim-ministru, promisiunea făcută sindicatelor atunci când ați vizitat municipiul de pe Argeș. Aștept un răspuns în scris din partea dv. până la 25 aprilie a.c.

Deputat PNCD, Ion CORNITĂ



Sub briza de aprilie, Mureșul trece prin ieșit victorios din meandrele frighețate ale iernii. Viața culturală a orașului pare să fi împrumutat atributele râului la acest început de primăvară și de drum.

De ce început de drum? Pentru că Aradul a devenit primul oraș din țară în care instituțiile publice de cultură și artă de importanță locală au intrat exclusiv în administrație locală, aşa cum prevăd Legea Administrației Publice Locale nr. 69/1991, art. 62 și Legea Finanțelor nr. 10/1991. Înțâi s-a ajuns însă la aplicarea unor legi atât de vechi, mereu și pre-tindeni eludate de Putere, au fost necesare eforturi, multă hotărâre și spirit combativ. Totul a pornit cu câteva luni în urmă, când echipa de la Teatrul de Marionete a stăt să se opună cu succes, printre grevă de două săptămâni, încercările ilegale a Ministerului Culturii de schimbare a directorului, dl. I. Mănzatu. Izbândă acestora a stimulat comunitatea culturală, făcând-o conștiință de drepturile sale, de sansele reale pe care o acțiune fermă și concertată le are într-o promovarea lor. Astfel, a fost posibilă semnarea Hotărârii din 6 aprilie care redă orașului zestrea culturală: muzeul, filarmónica, orchestra "Rapsozii Zarandului", Centrul de creație, Școala populară de artă, revista de cultură ARCA și, desigur, cele două teatre.

Dincolo însă de importanță politică și frumusețea civică, greutatea gestului stă în cele din urmă în valoarea vieții artistice care pulsează în

instituțiile menționate, iar interesul nostru să fie redreptat, firesc, cu precădere asupra celei teatrale. Dacă performanțele uimitoare ale marionetilor erau deja binecunoscute datorită turneelor la București, cu plăcătă surprindere am descoperit activitatea de la Teatrul de Stat prin intermediul celor patru spectacole văzute la un sfârșit de săptămână, grăție amabilității domnului director Cornea.

Recenta premieră, Cameristele de Jean Genet, se înscrise de la bun început în categoria acelora care marchează evoluția unui teatru și constituie un punct de referință în biografia creatorilor săi. Regizorul Ion Mănzatu se impune și pe prima scenă din Arad prin coerentă și modernitatea montării, prin subtilitatea și ingenezitatea cu care sugerează planurile profunde, ascunse, de dezvoltare a conflictului. Domnia sa reușește să transmită scenic chiar concepția lui Genet despre teatru ca „imaginie a imaginii” pe care o răstoarnă, o răsușește, o reflectă sau o interzice într-o succesiune de treceri al căror ritm creează tensiune socială, încarcătură psihologică, încordare și chiar suspense. Viziunea sa motivează fiecare stare a personajelor: identitatea confuză a cameristelor (Mirela Bucur și Liliana Popovici), artificialitatea

căutată și răutata paralizantă a tinerei Doamne (Monica Procopi), aparițiile obsedante ale Domnului (Ioan Peter). Plastica mișcării și a coregrafiei



Mirela Bucur și Liliana Popovici în „Cameristele”, regia Ion Mănzatu

imaginată de d-ra Edith Kadar, susținute de ilustrația muzicală, inspirat aleasă tot de regizor, pur eroi în relații complicate, dar perfect justificate, iar actorii le girează cu finețea unor interpretații inteligente și pline de refinament. Nu în ultimul rând se remarcă scenografia lui Doru Păcurar, dominată de un imens dulap cu panouri, îndeplinește rând pe rând funcția de barieră între două categorii sociale, de portă între conștiință și subconștiul sau devin „Paravanele” disimulațioare și distorsionate din titlul altrei piese a lui Genet. Tutarul acestora li se adaugă costumele dnei Ilona Vasilescu - simbol de aspirații și refuz, de uman și etern - într-o reprezentare de mare forță, extrem de echilibrată în întregul său, aptă să onoreze oricare scenă, iar Teatrul de Stat din Arad o situează de la fruntea repertoriului.

În actuala stagiu, i se alătură alte trei spectacole care arată grijă pentru alcătuirea unei oferte artistice variate, capabile să satisfacă și să atragă cel mai diferit public. Paleta dramaturgilor prezentați începe cu Calderon de la Barca, prf „Viața de vis” în regia lui Stefan Iordănescu, o montare impresionantă, cu o structură amplă și o vizină foarte actuală. Urmează apoi Tudor Mușatescu, din căruia crește dl. Tudor Petruț a pus în scenă piesa „Vărtele dragoste” sub forma unui muzical ce atrage un număr mare de spectatori, chiar dacă nu este genul în care exceleză teatrul românesc, în general. Afisul este completat de spectacolul „Melania și ceilalți” de Alex Ștefănescu, în regia lui Sabin Popescu, încaș student la ATF, ale căruia calități sunt puse în umbra de stângăcia alegerii prea puțin inspirate a textului. Împreună cu producțile mai vechi, toate acestea pun în evidență o pleiadă de tineri actori foarte talentati, dublați de doi scenografi plini de har (Dinu Păcurar și Zoe Eiselle Szucs, de la Teatrul de Marionete) și o coregrafă inspirată (Edith Kadar) susținută de manageri pricuși și activi, ca domnii Cornea și Mănzatu. O abordare mai curajoasă a marii dramaturgi universale și naționale poate fi beneficiă pentru întreaga mișcare teatrală arădeană, care aspiră cu îndreptățire la recunoașterea valorii sale.

Anca ROTESCU



Fotoliul cititorului

Dan Bodea: „Floarea florilor”

(Ed. SAS, București, 1995)

Așezate într-o exactă consecuție, titlurile cărților de până acum ale lui Dan Bodea - „Vita Coronata”, „Cântare din Cântare” și „Floarea Florilor” - divulgă și recompun în același timp sublimitatea unui verset biblic, sursă majoră a inspirației poetului.

Așa cum am mai subliniat și cu altă parte, leit-motivul întregii creații lirice a lui Dan Bodea este celebrarea imică a iubirii - poetul neobsosind să psalmodieze, uneori până la monotonie, pe vibrația unei singure corzi (însă majorul) a inspirației sale harfe. Dan Bodea e obsedat de debutul iubirii: însă mai puțin de cea eminentamente pământeană (dar și aceasta aflată la hotarul de har al transitoriei edenice), căt mai aleas iubirea de origine divină, care reprezintă adevaratul centru de greutate în ansamblul cărții. Suprapunerea celor două ipostaze „erotică” înțemeiază o dulce confuzie în planul receptării, grăție superbelor incantații și epitalamurii ce alcătuiesc o țesătură fină de rostiri grațioase, neconvulsive.

Nimic mai străin poeziei de până acum a lui Dan Bodea ca strîndea ori imixtună trivialului, a grotescului - liricei lui fiind o pură emanăție de alb, o cufundare sfântă în sentiment - versul fiindu-i, simultan, pulverizare și fosforecentă; o melopee ca irumpe impetuos din extazul edenic al celor dintâi iivii în Paradis. Fiindcă poetul a intuit exact marea magnet care și centreză creația: „Cântarea Cântărilor” - lăsându-se uneori sedus până la pastișă de spiritul imnelor solomonice.

Poemele lui Dan Bodea, mai aleas cele din primele lui două cărți, sunt „lucrate” în general cu cuvinte dematerializate ori spălate în apa credincioșilor și a cuminecării. Uneori mesajul lui respiră „confuzii” superbe, identificând simbolul „florii florilor” cu acela al poeziei pure, în ipostaza ei orfică. De aceea, în lirica lui Dan Bodea nu există suferință, ci numai extaz, nu interogare - ci doar mărturie.

Substanța cea mai robustă a volumului se află în câteva poeme de referință, precum „Inutilitate”, „Regele”, „De acum” (acesta din urmă citabil în întregime).

Sunt semne îmbucurătoare de „răpire pământeană” în versurile lui Dan Bodea. Preș multă flântare celestă riscă a-i declozofiza expresia, a-l cantona în mannerism religios, în putinătate tematică -, în a-l depărta de taină. O mai mare rigurozitate a asamblării ar garanta efecte benefice și de durată. Poetul are (o dovește) încă destulă forță și imaginea poetică încât să penetreze și alte porti ale misterului, atât de imprevizibile în ce privește revelarea gândirii poetice dar și a modalităților de expresie.

Un post-scriptum, imperios inclus acestui comentariu, se cuvine și a fi adresat aceluiași, modest în aparență - dar substanțial în faptă - editor Adrian Stănescu, „aventurier” (citește Director) al editurii SAS - cel care nu oculește niciodată riscul de „a (se) pagubi” și a se pune în slujba frumosului, tipărirind și cărți de poezie pe care, în timpurile noastre de acum, majoritatea editorilor le ignoră. Unor asemenea slujitori devotați li se cuvine omagiu.

Gheorghe ISTRATE

Limba noastră - limbă sfântă!



Când, în două jumătate a lunii august 1994, i-am propus doamnei Livia Pop o rubrică intitulată „Bună dimineață, limba română”, am crezut că TELEV 7 abc are de gând să trateze cu maximul de seriozitate problema exprimării (corecte) în limba română. Am fost, însă, dezamăgit și nu numai pentru că a aruncat propunerea mea în cîine stăcește, în timp ce o serie de realizatori din „parohia” sa (în frunte cu Liliana Munteanu) comit destule greșeli de exprimare. Am fost dezamăgit, în primul rând, de faptul că „moda” lansată de „Evenimentul zilei” de a-și realiza o popularitate ieftină a influență din plin și unele emisiuni, ca Mitică (rubrică de Viorel Gaiță) sau „Doar o vorbă să-ți mai spun” (rubrică de George Pruteanu). În legătură cu „Mitică”, am arătat deja (și nu numai eu) că „glumitele” lui V.G. sunt cel puțin nesărate, ele semănând teribil cu râs, în loc să-i dea o mână de ajutor. În legătură cu cea de-a doua rubrică

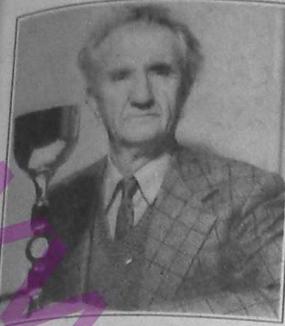
Doar o vorbă să-i spun (și eu) postului TELEV 7 ABC

menționată mai sus, aș vrea... doar o vorbă să-i spun și eu lui G. Pruteanu. Puținele minute consacrate exprimării corecte în limba națională au devenit sale apariții la TELEV 7 abc și a apăsat să-și etaleze tot felul de cunoșințe, printre care și cele de limbi străine. Din pacate, nu epatează (aproape) pe nimic, și bine ar fi dacă s-ar occupa SERIOS doar de limba noastră! Căci, pentru a da un exemplu, zicala franceză (citată de el după ureche) nu este UN HOMME AVERTI VAUT DEUX, ci UN HOMME AVERTI EN VAUT DEUX și înseamnă PAZA BUNA TRECE PRIMEJDIA REA, nu UN OM AVERTIZAT VALOREAZĂ DUBLU (?), cum pretinde G.P. Același „rostitor”, în loc să combată barbarisme, vorbea despre o „decelare” întră miseria morală și cea materială, în loc de „deosebire”... Căci despre „implementare”, pe care G.P. îl situează (greșit) printre frantuzismele ce existau și înainte de 1989, acest verb provine din limba engleză, este „post-decembrist” și î se „datorează” lui Petre Roman, care l-a „implementat” atât de bine, încât cu greu va mai putea fi... „exemplificat”! În încheiare, i-aș aminti că francezii au mai mulți pepeni într-o mână, și l-aș ruga pe G. Pruteanu să consulte un „Dicționar ortografic” pentru a vedea că verbul „se aciuza” are la persoana a III-a formă „se aciuază” și nu „se aciuesc”, cum „rosteste” el...

Prof. Gh. CONSTANTIN

P.S. Zilele trecute, G.P. a... rostit ceva și despre „Limba de lemn a anilor '95 (!), ceea ce dovedește că nu face nici o „decelare” între anul 1995 (care este unul singur), și „anii '90” (care sunt toți cei dintră 1990 și 1991).)

Panait Stănescu-Bellu - poet al penelului, mare iubitor al naturii



Îmi este dat, din nou, să constată că, deși de la Revoluție s-au trecut cinci ani, și în care libertatea cuvântului devine o realitate, mai avem surpriza să constatăm că o serie de oameni de cultură, creatori de seamă în diferite domenii artistice, sunt mai bine cunoscuți în străinătate decât în țară. Este și cazul domnului Panait Stănescu-Bellu - o personalitate fascinantă, om de mare cultură (dr. în drept) și pictor de mare sensibilitate. În palmaresul său artistic sunt înscrise treizeci de expoziții personale și cel puțin tot atâtea participări la expoziții în țară și, mai ales, în străinătate. Lista de premii și distincții este, de asemenea, impresionantă: douăzeci și unu! Amintim și unu! Amintim "Săvădatul de Napoli", Napoli, 1981. Premiul international OSCAR, Germania-1982, "Cupa de aur" a Marelui Premiu Măditernian, 1985-Napoli, Premiul Internațional OSCAR, 1984, al Expoziției Internaționale de Artă din Washington. În 1985 s-a conferit titlul de "Academic Consilier" al Academiei de Litere, Științe și Arte din Napoli, astăzi sub numele său. Panait Stănescu-Bellu este membru fondator al Asociației Artiștilor Plastici Romul Ladea și membru societății Artiștilor Independenți din Paris. Recent, la Timișoara, publicul iubitor de frumos a putut admira un număr de cincizeci de tablouri semnate de domnia sa. Cele mai multe sunt peisaje din țară ("Pădurea Botanică", "Marină la Mamaia", "La izvoare", "Vatra Dornei", "Salicile", "Cotul Muresului", "Siluete în lumină"), dar și de pe alte meleaguri ("Peisaj în Alpi", "Peisaj marin la Nisa", "Domul din Florenta"). Este împreună cu motivul comunii omnată reprezentă și dominantă a spiritualității sale. Natura - cu frumusețile și misterioasele sale metamorfoze - îl cheamă și îl inspiră.

Astfel, cum pot fi explicate vibrația, dinanismul, parfumul și poezia care se instalase în pânzile sale în corespondență surprinzătoare. Pictorul profund cunoșteator al mișcărilor de idei (curențe, școli, tendințe), deși în modul în care îl manifestă aici, în presa noastră, o febrilă tentativă de constituire a ceea ce am indicat a fi al treilea pol. Cu alte cuvinte, o aparentă neutralitate atât față de putere, cât și față de opozitie, cu scopul vădit de a sluji puterii. Deoarece combaterea frontală a opozitiei, în condițiile abuzurilor și a demagogiei ce stigmatizează puterea în ochii opiniei publice, se dovedește o sarcină îndeajuns de dificilă, și e înlocuită cu o manevră „de invăluire”, cu o postură mai suplă ce afectează obiectivitatea. Ceea ce nu poate obține de-a dreptul s-ar putea să obțină pe ocolite, nu-i aşa? Într-expoziții acestor manevre „inteligente” se distinge criticul Mircea Iorgulescu, asiduu colaborator al săptămânalului „Dilema”, la căruia doctrina contribuie de-o manieră remarcabilă.

Sunt interesante opiniiile lui Mircea Iorgulescu referitoare la restaurația. Din răspunsul domniai se străduiește a o nega. La un moment dat o declară „o prostie”, însă nu orice fel de „prostie”, ci una „smecheră”, alunecoasă, aducătoare de profituri în ordinea imediată. Adică dacă pricepem bine - cei ce folosesc conceptul restaurației spre a o combate, iar nu cei ce o intrupează, ar fi profitorii ei! Cât se poate de... logic!

Altă dată, pornește, temerar, de la enumerarea suficient de corectă și evasivă a trăsăturilor fenomenului (semen că și foarte bine despre ce și vorba), pentru a încerca să-l conteste cu carecarea spectaculozitate.

Care sunt argumentele utilizate? Iată unul dintre ele: „Ascensiunea numeroșilor indivizi cu deprinderi și reflexe cert național-comuniste reprezintă, s-ar părea, mai degrabă o promovare decât o „restaurație”, iar această promovare nu se explică atât prin apartenență și adeziuni politice ori ideologice, cât prin apartenență și adeziuni de clan”. Ierarhe interlocoitori noștri, dar asemenea asertioni par a ilustra ceea ce îndebutează se numește un sofism. Dacă individii, numeroși, care au susținut dictatura ceaușistă sunt promovați în ranguri mai înalte, să însemne cără că n-ar fi implicit restaurații în condiția anterioară? Nu ne afăm în fața unei restaurații, ca să zicem așa, la patrat? Dacă un lăhar comite o tălhărie mai gravă decât cea dinainte nu înseamnă că a recidivist? Totuși și amuzant

se acordă cu cromatica planurilor îndepărtate (fundalul, chiar linia de orizont). De aceea, coroanele capocilor par alcătuite din nori albi-străvezii sau din spumă de mare. Imaginile au fragilitate și graja vegetațiilor tinere dintr-un mirabil zâvoi, dar și sugestii de frumusețe din altă lume. Desenul devine viu într-o liniște în peisajele în care clădirile ("Casa Kuntz", "Biserica de la Felix") sunt în prim plan. Virtuțile compozitionale ale pictorului, care stie să alăture frumuseștilor ridicătoare măna omului pe cele zămislite de Dumnezeu, paleta cromatică, discretă și, mai ales, subtilitatea în jocul luminilor și al planurilor conferă acestor lucrări vibrație și poezie.

Capacitatea de a surprinde în linii sigure chipul uman (trăirile sale sufletești) este remarcabil ilustrat în "Autoportret". Este timpul maestrelor Panait Stănescu-Bellu, acum, când barierile de ordin politic care v-au stat de-a curmezișul au cizat să să trimită lucrările și-n București, și-n dulcele târg al ieșilor, doar sunteți al noスト, al tuturor.

M. AUGUSTIN

Ce înțelege dl. Mircea Iorgulescu prin restaurație?

Se manifestă azi, în presa noastră, o febrilă tentativă de constituire a ceea ce am indicat a fi al treilea pol. Cu alte cuvinte, o aparentă neutralitate atât față de putere, cât și față de opozitie, cu scopul vădit de a sluji puterii. Deoarece combaterea frontală a opozitiei, în condițiile abuzurilor și a demagogiei ce stigmatizează puterea în ochii opiniei publice, se dovedește o sarcină îndeajuns de dificilă, și e înlocuită cu o manevră „de invăluire”, cu o postură mai suplă ce afectează obiectivitatea. Ceea ce nu poate obține de-a dreptul s-ar putea să obțină pe ocolite, nu-i aşa? Într-expoziții acestor manevre „inteligente” se distinge criticul Mircea Iorgulescu, asiduu colaborator al săptămânalului „Dilema”, la căruia doctrina contribuie de-o manieră remarcabilă.

Sunt interesante opiniiile lui Mircea Iorgulescu referitoare la restaurația. Din răspunsul domniai se străduiește a o nega. La un moment dat o declară „o prostie”, însă nu orice fel de „prostie”, ci una „smecheră”, alunecoasă, aducătoare de profituri în ordinea imediată. Adică dacă pricepem bine - cei ce folosesc conceptul restaurației spre a o combate, iar nu cei ce o intrupează, ar fi profitorii ei! Cât se poate de... logic!

Altă dată, pornește, temerar, de la enumerarea suficient de corectă și evasivă a trăsăturilor fenomenului (semen că și foarte bine despre ce și vorba), pentru a încerca să-l conteste cu carecarea spectaculozitate.

Care sunt argumentele utilizate? Iată unul dintre ele: „Ascensiunea numeroșilor indivizi cu deprinderi și reflexe cert național-comuniste reprezintă, s-ar părea, mai degrabă o promovare decât o „restaurație”, iar această promovare nu se explică atât prin apartenență și adeziuni politice ori ideologice, cât prin apartenență și adeziuni de clan”. Ierarhe interlocoitori noștri, dar asemenea asertioni par a ilustra ceea ce îndebutează se numește un sofism. Dacă individii, numeroși, care au susținut dictatura ceaușistă sunt promovați în ranguri mai înalte, să însemne cără că n-ar fi implicit restaurații în condiția anterioară? Nu ne afăm în fața unei restaurații, ca să zicem așa, la patrat? Dacă un lăhar comite o tălhărie mai gravă decât cea dinainte nu înseamnă că a recidivist? Totuși și amuzant

ai susține criticul Mircea Iorgulescu: „Nu există, cel puțin la nivel vizibil, vreo încercare de refacere a „clanului ideologic”, așa cum a funcționat în vremea regimului comunist”. Și da și nu! Ideologia comunistă, se știe, n-a alcătuit decât un pretext al ascensiunii la putere și la menținerea la putere, chiar al „promovării” dacă se putea, la eșaloanele ei superioare. Dovadă sunt numeroasele ajustări, adaptări, reconfigurări ale ideologiei cu pricina, mergând până la năstrușnică metamorfoză a înfrăținătorismului proletar în naționalism fascistoid. Am fi naivi dacă am pretinde, fie și tovarășul Ilie Verdet, fie și tovarășul Adrian Păunescu, o fidelitate față de o „învățătură” mișcătoare și interprevabilă, putând, la necesitate, semnifica orice, precum norul lui Polonius.

Gheorghe GRIGURCU

(Continuare în pag. 16)

Seminal ● **Seminal**

Harta și ghidul schiturilor, mănăstirilor și așezămintelor cu moaște și icoane făcătoare de minuni



În anul 1993 Fundația „Anastasia” edita „Harta schiturilor și mănăstirilor din România”. Tirajul s-a epuizat foarte repede, deși autorilor Ion Băcanaru și Gh. Iacob li s-a reproșat la vremea respectivă că nu au însoțit-o de un minim text explicativ. Critica a fost însușită de autori, drept pentru care au reeditat harta la aceeași casă de editură, însoțind-o de un ghid al schiturilor și mănăstirilor. Cei doritori de cunoaștere căt și cei mănați de chemarea către hagie au la îndemână un instrument de orientare și documentare, cuprin-

zând date folosite despre hramul fiecărui schit sau mănăstire, date istorice importante, bibliotecile de mănăstire, moaște și icoane făcătoare de minuni și numărul celor ce se nevoiesc în fiecare dintre ele. (B. Dan)

Al. Soljenițin: Chestiunea rusă

La casa de editură a Fundației Culturale Anastasia va vedea lumina tiparului „Chestiunea rusă la sfârșit de secol XX” a ulitorului rus care este Aleksandr Soljenițin. De mai bine de trei veacuri, soldați, tirani, muzicienii, scriitorii și teologii Rusiei îngrozesc, oripilează, încântă, tulbură, răscolec și amuțesc Europa vestică, incapabilă să priceapă susținut acestui popor uriaș nu numai prin număr. Soljenițin, deși nu face exceptie printre ruși, amuțește o lume întreagă prin forță, luciditatea și cruzimea cu care radiografiază tarele propriului neam. Și ceea ce este cu atât mai de luat în seamă e faptul că nu lasă loc la replică. În analiza sa ajunge la concluzia că „Marea catastrofă Națională” își are obârșia în reformele făcute cu sila de către Petru

cel Mare, metodă ce avea să fie preluată de revoluția comunistă. Adept al unei Russi mărețe, Soljenițin este în același timp și adeptul renunțării de către aceasta la țările anexate, țările de care nu o leagă o tradiție, o cultură sau o istorie comună. (De reținut că în legătură cu Basarabia, autorul susține că ea trebuie să revină României în chip firesc).

Cândva, diplomiții bizanțini citeau astfel de cărți reprezentative pentru cunoașterea unui neam, ele fiind infinit mai prețioase decât rapoartele spionilor, și nu dădeau gres, evitând de nenumărate ori războaie foarte păguboase pentru ei.

Tot așa ar trebui să facem și noi (români), cei mai vital interesați de cunoașterea vecinului de la Răsărit. Mai cu seamă că suntem, dintre europeni, cei mai buni cunoștători ai rușilor.

Dan BĂNICĂ



Ploile acide

Un mare pericol pentru mediu îl reprezintă ploile acide, care se manifestă prin depunerile de acizi din atmosferă pe suprafața solului, atât în stare lichidă cât și solidă, în perioadele de vreme uscată.

La sfârșitul anilor '60 specialiștii din țările scandinave au suspectat emisiile de dioxid de sulf provenite din țări industrializate ca Anglia și Germania că provoacă scădere masivă a numărului de pești din lacurile peninsulei ca urmare a acidificării. Cercetătorii americani au ajuns la aceeași concluzie. Studiile ample întreprinse din anii '70 au demonstrat că depozitionarea acidă a stat la baza acidularii apei care a avut ca efect dispariția pestilor și a altor organisme acvatice din Scandinavia și Nordul Americii. În ultimii ani s-au identificat mari zone ale lumii unde se manifestă astfel de fenomene. Chiar și apele litorale sunt amenințate cu acidificarea.

Principali poluanți din ploile acide sunt dioxidul de sulf, oxizi de azot, dar și hidrocarburile. Dioxidul de sulf rezultă din arderea cărbunilor și a combustibililor lichizi proveniți din petrolii sulfuroase în centralele termoelectrice, din industria metalurgică neferoasă cât și din alte activități industriale. De exemplu, o centrală termoelectrică alimentată cu petrol degajă în atmosferă, într-o oră, o cantitate de 14,8 tone de dioxid de sulf. Oxizi emisi în atmosferă contribuie cu aproximativ 30% la acidularea ploilor și sunt, alături de hidrocarburii, responsabili pentru poluarea fotooxidantă foarte periculoasă pentru mediu.

In cea mai mare parte a țărilor

industrializate oxizi de azot sunt emiși în proporție de 50% de surse mobile (transport) și 50% de surse fixe, din care producere de energie circa 93% și procese industriale sub 5%.

Sub acțiunea umidității și a altor factori poluanți se transformă în acid azotic și alte substanțe, care cad pe pământ, uneori la sute și mii de kilometri de zonele de formare ajungându-se la ceea ce se cheamă „poluare transfrontieră“. Construirea de cosuri foarte finale pentru dispersia dioxidului de sulf, de exemplu, în România, la Copșa Mică, Zlatna și Baia Mare, cât mai departe de zonele respective, nu rezolvă problema deoarece sunt poluate cu ploi acide alte teritorii mai îndepărtate.

Deoarece poluarea aerului și înălțarea globală (efectul de seră) au ca bază producerea energiei și industria, rezolvarea lor trebuie să se facă împreună.

Ploile acide sunt suspectate că măresc frecvența unor boli respiratorii ca tusea, astmul bronșic, emfizemul pulmonar și scade rezistența, printre altele, la atacul virusilor. Dioxidul de sulf se poate transforma în particule fine de sulfăți care se amestecă cu apa din aer, se lichefiază și, sub formă de aerosoli, pătrund în cele mai delicate țesuturi ale plămânilor antrenând cu ele atât metale toxice cât și gaze. Depunerile acide afectează sănătatea oamenilor și indirect. Ele fac ca unele metale ca aluminiu, cadmiu, mercurul și plumbul, foarte periculoase pentru sănătate, să devină mai solubile ca de obicei. Astfel, aceste metale se

pot sedimenta în râuri, ape freatiche, lacuri, bazine etc., contaminând resursele de apă potabilă și fauna acvatnică. Pe de altă parte, apele acide dizolvă metalele toxice din compoziția țevilor și conductelor întrăind apă de băut.

Se presupune că dioxidul de sulf produce și un efect de răcire în unele regiuni în timpul formării aerosolilor de sulfat. În SUA, se pare, că 50.000-100.000 de decese se datorează aerosolilor acizi, ceea ce reprezintă 2,5% din totalul mortalității.

Datale Programului ONU pentru Mediul înconjurător al Organizației Mondiale pentru Sănătate presupun că aproape 625 milioane de oameni de pe Terra sunt expuși acțiunii nocive a dioxidului de sulf, iar mai mult de 1 miliard, respectiv unul din cinci, riscă să se îmbolnăvească din cauza concentrației de particule în suspensie.

În 1982 s-a constatat, în Germania, fenomenul denumit „moarta pădurilor“, care a afectat celebra Pădure Neagră, dar și alte zone, în proporție de 8%. Această cifră a crescut la 34% în 1983, ca să atingă 50% în 1988. De asemenea, ploile acide distrug și recoltele. Mechanismul exact al acestui fenomen nu este pe deplin elucidat dar majoritatea specialistilor sunt de părere că „moarta pădurilor“ se datorează unui amestec complex de poluanți, inclusiv depositarea acidă, ozonul



și unele metale, care fac ca arborii să devină sensibili la unele stresuri naturale ca seceta, căldura, frigul excesiv, mana etc.

Ozonul este incriminat ca un factor negativ în ploile acide. Specialiștii americanii au arătat că nivelul prezent al ozonului diminuează productivitatea culturilor de sorg și porumb cu 1% sau mai puțin, cu circa 7% pe cele de bumbac și soia și cu peste 30% la lucernă. În țara noastră se manifestă aceleași fenomene catastrofale.

Acidificarea reprezintă un pericol foarte mare pentru viitorul planetei și, mai ales, pentru Europa, unde procesul pare ireversibil. Din acest motiv, în octombrie 1985, s-a înținut un colocviu internațional la Helsinki, sub egida ONU, care a ajuns la concluzia că, în Europa, ploile acide poluează 50% din râurile și lacurile continentalul. În protocolul semnat, de cele 21 de state participante la această reunire, s-a convenit, ca până în 1993, să se reduc emanațiile sulfuroase cu 30%. Până în 1986, un număr de 10 țări au atins și au chiar depășit această reducere, iar patru țări au redus chiar cu 70%. Între 3 și 5 aprilie 1995 a avut loc la București cea de-a treia conferință internațională „Tehnologii energetice americane pentru Europa de Est și fosta URSS“, organizată de Ministerul Industriilor la inițiativa Departamentului de energie și Agenției pentru dezvoltare și Comerț ale SUA, la care s-au prezentat și discutat despre tehnologiile de producere a energiei electrice și impactul asupra mediului.

In industria energetică unde se folosesc combustibili fosili care emană poluanți cu efect negativ asupra mediului ca dioxidul de sulf, dioxidul de carbon și oxizi de azot s-au propus și luate măsuri pentru diminuarea și refinerarea acestora prin folosirea, mai ales, a unor epuratoare de gaze că și promovarea hidroenergiei, a tehnologiilor care folosesc cărbune curat, a tehnologiilor neconvenționale de producere a energiei de reciclare a unor materiale rezolabile (hârtie recuperată, aluminiu din cutii etc.).

Parlamentul României va trebui să dezbată și să aprobe, că mai repede, proiectul de Lege privind protecția mediului, pentru a se putea trece la aplicarea prevederilor sale și luarea de măsuri în vederea îmbunătățirii calității vieții.

Corneliu-Anton COCIU

Nr. 73 • Aprilie 1995

Dezvoltarea producției de țevi în România și perspective de viitor

Produsele tubulare au o largă utilizare în toate domeniile: industria petrolieră, construcții civile și industriale, conducte magistrale, construcții de mașini, irigații etc.

Pe măsura dezvoltării economiei naționale s-a dezvoltat și producția de țevi, țara noastră fiind în anii 1988-1989 a opta țară producătoare de țevi pe plan mondial.

De la 28.000 t/an în anul 1946 s-a ajuns la o producție de 1.900.000 tone în 1989, țevi sudate și fără sudură în gama 5 mm la 1.600 mm și de la o singură uzină de țevi la 8 uzine în 1980.

În aceeași perioadă s-au assimilat toate sortimentele de țevi din oțel carbon, slab aliat și inoxidabil.

După 1990, producția a cunoscut un declin continuu ajungând în anul 1994 la cca. 40% din capacitatea uzinelor.

Acest declin se datorează, pe de o parte, diminuării producției de oțel care de la 16 mil. tone s-a redus la 4,5 mil. tone, pe de altă parte ca urmare a cererii reduse de țevi pentru piata internă și pentru export. Piata fostelor țări din URSS mari consumatoare de țevi s-a diminuat continuu, iar pătrunderea pe piețele vestice este foarte greu de realizat din cauza concurenței țărilor puternic industrializate; a calității și prețurilor produselor noastre care nu sunt însă competitive.

În aceste condiții elementele care trebuie luate în considerare pentru redresarea situației sunt:

1. Ridicarea standardului calitativ al produselor, atât prin caracteristicile fizico-mecanice cât și prin aspectul și ambalarea produselor.

2. Diversificarea producției prin realizarea în uzinele de țevi de subansamblu pentru schimbătoare de căldură, țevi cu acoperiri metalice, acoperiri cu materiale plastice și piese fasonate din țevă, conform cererii.

3. Realizarea de utilaje și scule pentru fabricarea de țevi care să fie comercializate atât pe piață internă cât și pentru export.

4. Asimilarea de noi tipuri de îmbinări, mai ales în domeniul țevilor pentru industria petrolieră.

În aceste condiții cantitatea de țevi produse poate fi redusă până la 12-15% din producția de oțel, valoarea producției realizate de fabricile de țevi ajungând aproape de aceea din anii cu producție maximă.

Pentru redresarea fabricilor de țevi sunt necesare:

- privatizarea întreprinderilor pentru a imprima o responsabilitate mai mare în conducerea acestora;
- oameni capabili, buni manageri și cu bună pregătire profesională la conducederea uzinelor;
- respectarea cu strictețe a procesului tehnologic, elaborat pentru fiecare fază și schimbarea radicală a mentalității față de marca uzinei;
- o susținută activitate de marketing.

Fără aceste minime măsuri producția de țevi nu se va redresa și o ramură importantă a siderurgiei se va degrada transformându-se într-un vast câmp de fiare vechi.

Ing. Ioan HOBLEA

O grevă pentru „Limba română” și „Istoria românilor”

Vineri, 7 aprilie, Comitetul de grevă al studenților, elevilor și profesorilor de la Chișinău condus de conferențiarul universitar Anatol Petrencu a susținut la vot instituirea unui moratoriu până la 4 mai. Aceasta, pentru a-i permite președintelui Snegur să-și pună în aplicare promisiunea făcută în fața națiunii că va uza de prerogative pe care i le conferă Constituția pentru a modifica prevederile actuale privind „limba moldovenească” și predarea în școli a istoriei Moldovei. Se știe că greva inițiată de studenți, elevi și cadre didactice are drept obiectiv înlocuirea sintagmei staliniste de „limba moldovenească” cu „limba română” și predarea în școli a istoriei românilor” și nu a istoriei Moldovei.

În dezbatările care au avut loc vineri, 7 aprilie, s-au aflat față în față două proponeri: 1) aceea a unui moratoriu până la 4 mai, cu precizarea de a continua greva după această dată dacă președintele Republicii nu-și va respecta cuvântul dat și 2) ca greviștii să nu părăsească corturile instalate în piată până la obținerea unor garanții. Prima propunere a fost susținută de președintele comitetului de grevă, Anatol Petrencu, și a obținut cu 10 voturi mai mult decât cea de-a doua, a tineretului, susținută de studentul Oleg Cernei.

Intr-un moment când puțini români trecuseră de la entuzias-

mul „podului de flori” la blasare sau chiar neîncredere cu privire la conștiința națională a basarabenilor, iată că niște tineri educați în școlile comuniste continuă lupta pentru „limba noastră cea română” și pentru adevărata lor istorie. Gest cu atât mai tonifiant, cu cată, în 1990 guvernul României semnase un tratat cu Uniunea Sovietică de atunci - peste interesele și aspirațiile românilor de dincolo de Prut. Doar prăbușirea colosului sovietic și ratificarea tratatului de către Parlamentul României ne-a salvat, în fața istoriei, de o recunoaștere implicită a tratatului Ribbentrop-Molotov, denunțat chiar de către sovietici.

Si iată că din adâncurile rezervelor românești se ridică glasurile entuziaste, hotărăte, ale unor tineri care amintesc liderilor de la Chișinău, ceea ce era pe cale să uite, că poporul românesc are una și aceeași istorie în care e cuprinsă și istoria Moldovei, că teoria stalinistă a existenței unei limbi aparte, „limba moldovenească”, e o plăsmuire fortată, menită să despartă frați de frați, români de români.

Cinste lor, acestor tineri care fluturau drapelul tricolor și scandau lozinca: „Trăiască, Trăiască, Moldova, Ardealul și Tara Românească”. Ei privesc spre Apus, privesc spre țară, privesc spre viitor.

de armata a 14-a, îngheșuită economic de Rusia, are asemenea tineri, optimismul trebuie să inunde sufletele tuturor.

Dar ar fi greșit să rezumăm doleanțele tineretului universitar precum și elevilor din PNȚCD care s-au făcut ecoul năzuințelor românești, salvând de la rușinea indiferenței o Capitală încovoiată de nevoi. Din păcate, rațiunile politice ale unei teorii lingvistice, aceea că există cinci limbi românești - una fiind „limba moldovenească” - și-au găsit materializarea în Constituția Republicii Moldova. Academia Română a organizat în noiembrie 1994 o sesiune pe această temă, învederând, între altele, și consecințele teoriei susținută la noi de Al. Graur și discipolii săi. Concluzia unanimă a fost: teoria stalinistă, antiștiințifică, urmărea și urmărește separarea românilor din Basarabia de români de dincolo de Prut, iar prevederile Constituției de la Chișinău nu pot sta în picioare. Când Basarabia pândită

Gabriel TEPELEA

„Regele“ Ion Cioabă, pe punctul de a fi exclus din Ordinul Cavalerilor Templieri



apărător din oficiu, l-a judecat în lipsă pe Ion Cioabă, primit în Ordinul Cavalerilor Templieri în octombrie 1994 la București. Sentința, care se pare că va fi foarte severă, va fi dată în zilele următoare, de către conducerea ordinului care se găsește actualmente în Franță.

Capetele de acuzare aduse lui Ion Cioabă sunt multiple, și anume: exorcarea Ordinului Cavalerilor Templieri cu suma de 320 DM, adică prețul neachitat de Ion Cioabă a însemnelor și colanului templier, neachitarea unei alte sume care reprezintă decontul unei deplasări în Olanda pentru cumpărarea unui autocamion Volvo, atitudinea sa arrogată, gestul său din decembrie 1994 când s-a urcat pe scena Sălii Palatului și l-a amenințat cu moartea pe regizorul Mircea Daneliuc, faptul că avea sa este mult mai mică decât cea declarată la primirea în Ordin și faptul că, contrar uzanțelor și perceptelor

ordinului, s-a implicat în politică, organizând recent la Ploiești un miting în care i-a promis președintelui Iliescu, cu care de altfel este și rudă prin alianță, „că romii îl vor vota și îl în 1996 pe Ion Iliescu“, fapt cu care Ordinul Cavalerilor Templieri, ordin care nu face politică, nu poate fi de acord! Un fapt de asemenea grav, care i se impută lui Ion Cioabă, este că recent, uzând în mod nepermis de pașaportul său de templier, care nu este un pașaport diplomatic, a bătut cu pumnul în masă la ambasadele de la București ale Statelor Unite și Austriei, solicitând viză de intrare în aceste țări, fapt ce a adus un imens prejudiciu moral Ordinului Cavalerilor Templieri. În caz de excludere, care ar putea surveni în 10 zile, „fratele“ Ion Cioabă urmează să restituie Ordinul Cavalerilor Templieri, colanul, crucea, mantia și toate însemnele primite.

Nürnberg, 11.04.1995

Liviu VĂLENĂS

Duminică, 9 aprilie 1995, la Nürnberg, în Germania Federală, un tribunal templier, compus din 5 judecători, un procuror și un

DL senator Radu Vasile: „Interes național înseamnă, în primul rând, sănătate și educație pentru toți românii“

Stimulate domnule senator, vă rugăm să ne spuneți căteva lucruri legate de biografia dvs.

Vă voi oferi un mic curriculum vitae:

Data și locul nașterii: 10 octombrie 1942, Sibiu
Studii: Licență în istorie și economie

Doctor în științe

Activitate profesională și științifică:

1. Profesor universitar, Catedra de Istorie Economică, A.S.E. București
2. Autor a 4 cursuri universitare de Istorie Economică

Cărți:

- 1) Economie mondială, 1987
- 2) Economie și monedă, 1993
- 3) Monedă și politica fiscală, 1995
- 4) Economic History of Europe from Industrial Revolution to II World War, 1993, ASE
- 5) Cercul se închide? Eseuri pe teme economice (în pregătire)
- 6) Mari sisteme de gădire economică (în curs de apariție)

Articole, studii: aproximativ 100 în domeniile: istorie, istorie economică, demografie istorică, teorie economică

3. Senator PNTCD, vicepreședinte al Comisiei de Buget a Senatului României

4. Vicepreședinte Senatului României

5. Membru supleant al Biroului de Conducere, Coordonare și Control al PNTCD, purtător de cuvânt al Partidului.

Aveți foarte multe obligații. Cum reușiti să le faceți față?

Mărturisesc faptul că este foarte dificil și că am fost nevoie să renunț, de o lungă perioadă de timp, la tot ceea ce înseamnă „stimp liber”. Cred că nu este ceea mai bună soluție pentru propria mea sănătate, dar prioritățile momentului sunt, deocamdată, altele. Neplăcut este însă că, atunci când fmi fac „bilanțul”, observ că au rămas lucruri pe care nu le-am făcut sau nu le-am făcut aşa cum doaream. Din când în când ar trebui ca fiecare dintre noi să renunțăm la activitățile pe care nu putem să le îndeplinim la standardele pe care singuri ni le impunem. Aceasta este de fapt unul din motivul pentru care, la începutul anului, am renunțat la conducederea publicației „Dreptatea”.

Ați vorbit de priorități. Care sunt prioritățile

dumneavoastră în acest moment?

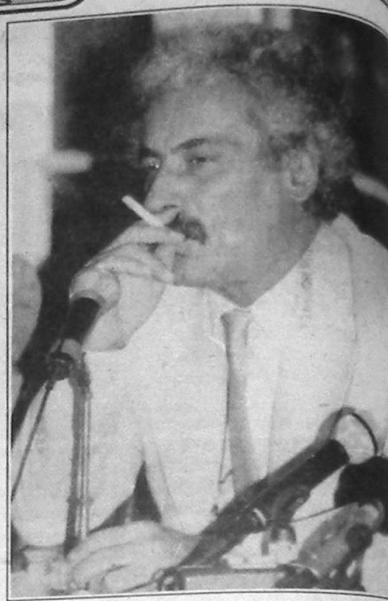
Activitatea mea se împarte în două: probleme de rutină și probleme deosebite. În primul rând trebuie să mă ocup de problemele a căror rezolvare se află deja în sarcina mea. Înainte de a face ceea ce dorim, este necesar să facem, ceea ce trebuie, indiferent de plăcere pe care ne-o provoacă subiectul. Așadar, trebuie să conduc eficiență ședințele Senatului – atunci când fmi vine rândul – trebuie să asigur calitatea necesară relațiilor partidului cu presa, trebuie să-mi înțelegem în condiții corespunzătoare misiunea ce mi-a fost încredințată de aleagători. De asemenea, este absolut necesar să nu neglijez relația cu cei ce înseamnă o parte foarte importantă din viața mea: studenții și cadrele didactice din ASE. Toate acestea le încadrez la activități de rutină, dar este clar că dorința mea să să le pot dezvolta și să le pot trata ca probleme deosebite.

Vă rog să enumerați căteva astfel de probleme deosebite.

Eu numesc astfel lucrurile ce apar din necesitate, dar pe care le fac o dată sau prima oară în viață. Prioritățile momentului sunt imense, de rezolvarea unor chestiuni depinzând însuși viitorul acestei țări. În acest moment, pornind de la ideea subliniată în nenumărate rânduri de fruntașii PNT și PNTCD conform căreia interes național înseamnă, în primul rând, sănătate și educație pentru toți români, mă ocup prioritar de: 1. puneră la punct a mesajului partidului către aleagători; 2. găsirea celor mai bune soluții pentru creșterea eficienței organizatorice a partidului; 3. realizarea unui program de instruire continuă pentru membrii partidului, dar și pentru toți cetățenii dorinci de instruire, proces care să ajute substantiale la atingerea unui nivel cultural (în problemele democratice și economice) corespunzător capacitaților exceptionale ale românilor.

La ce trebuie să renunțați și cum reușiti să faceți?

Prețul este imens, dar cred că merită! Nu pot să-mi termin cărți deja începute, nu pot să înțep cărți deja gădite. Nu pot să mă ocup suficient de familie (și am doi copii care sunt în preajma unor examene importante), nu pot să stau în mijlocul studenților



atât că mi-as dori. Cel mai grav este însă că nu mai pot depăla suficient de des în țară, pentru a lăsa eu însumi pulsul românilor. Este adeverat că eu sun în Senat 6 zile pe săptămână, este adeverat că biroul meu este permanent plin de persoane care mă caută, se plâng, îmi cer etc., dar aceștia reprezintă totuși un segment mai puțin reprezentativ (oameni care au posibilitatea de a veni la București). Acesta este lucrul la care renunț cel mai greu contactul direct și nemijlocit cu cetățenii.

În final, vă rog să adresați căteva cuvinte cititorilor publicației noastre.

Eu le doresc cititorilor ceea ce doresc tuturor românilor: sănătate și prosperitate. Pentru aceasta însă trebuie neapărat să se implice cu adeverat în viața politică, să nu-și piardă încredere în valorile democratice. Aș dori să fie mereu lângă noi, căt mai mulți și căt mai buni. Aș dori ca Dumnezeu să ajute și să ajute poporul nostru, despre care cred că adeveră că este un popor ales.

În sfârșit, cordonatorilor și colaboratorilor „Dreptății” le urez, pe lângă cele de mai sus, mult succes în întreprinderi pe care o administreză, căt mai mulți cititori, căt mai mulți colaboratori, căt mai multă influență. Eu știu foarte bine că este de greu și le ofer, necondiționat, orice sprijin pentru înțelegere nobilei misiuni ce și-a asumat-o.

**Interviu realizat de
Alexandru TARIUC**

Ce înțelege dl. Mircea Iorgulescu prin restaurație?

(Urmare din pag. 13)

Dar tot atât de naivi (sau „abili”, mă rog) am fi dacă am desconsidera două împrejurări. Mai întâi că avem a face, oricum, cu un clan format, după cum recunoaște însuși coloconatorul nostru, „sub cupola ideologică a PCR”, deci conservându-i un minim de concepții, fie și fluente, periodic deformate printr-o autoreglare conjecturală. Iar în al doilea rând că intervine un tipar comportamental tipic totalitar, un amalgam de sete incomensurabilă de putere și imbogătire, lipsă de scrupule, arroganță, tendențiozitate imundă, logoree fariseică, subversiune și conspirativitate împotriva restului societății etc. „Clanul ideologic” nu doar restaurat, ci și „promovat” nu s-a putut dezbată de atari trăsături de psihologie imanentă, care-i compun hodoasa emblemă.

Dl Mircea Iorgulescu se întreba cu momentană justiție: „Întrăbarea este dacă prin ascensiunea

unei asemenea grupuri triumfă sau nu o anume ideologie. Nu cumva ele oferă (au oferit) altceva decât ideologie, de pildă oportunitism clientelar. Nu cumva a fost avansarea lor, măcar inițial, determinată de un calcul tactic, lipsit de implicări ideologice?“ Din nou, nu putem decât a sublinia ambiguitatea „clanului ideologic“. Amestecul, deci, de „ideologie“ și „opportunitism clientelar“, de „implicări doctrinare“ și „calcul“ elementar al parvenirii. Dl Mircea Iorgulescu ar putea să mai noteze, în interesul demonstrației d-sale, că tarele morale ale noilor-vechi parveniș nu reprezintă monopolul lor, având o răspândire general omenească. Am fi perfect de acord, cu toate că ar trebui și d-sa să admită că în totalitarism ele au căpătat o asociere și o densitate monstruoasă, valențe inedite, ceea ce sugerează un specific. Însă interlocutorul nostru face altceva. Din pură „obiectivitate“ și „neutralitate“, amestecă în același sac puterea și

opozitia. Gest de-acum venind de vitregit de originalitate, în tendință să tocătă: „Într-un fel sau altul, comportamentul și ideologia de clan sunt de regăsit pretutindeni, atât în zona «puterii», cât și în zona «opozitiei». Similitudinile sunt, uneori, nu doar uimitoare, ci și buimăciore; deficitul de democrație este la fel de socant și când privești spre «tabăra puterii», și când privești spre «tabăra opozitiei»“. Oare? N-are impresia că între putere și opozitie (cu toate deficiențele uneorii grave ce i se pot reproba opozitiei) există o diferență esențială? O diferență de principii? Că opozitia a luat naștere tocmai pentru a combate copleșitoarele immoralități ale puterii, ca o formă legitimă de apărare a intereselor obștești? Că Revoluția din decembrie n-a legitimat restaurația, ci opozitia?

Si ca și cum numeroasele d-sale subțiri avocațiale în favoarea cârmuirii cotroceniste n-ar fi de ajuns, confratele nostru, de care

mulți ani ne-am simțit apropiati, denunță „inutilitatea“ formelor de protest antigovernamentale, prezintând, nici mai mult nici mai puțin, că ele ar da apă la moară guvernului, că ar fi o cauză a frânrării reformelor și a mizeriei: „Nu de puține ori nemulțumire sociale și conflictele sindicale (greve, demonstrații, marsuri, proteste) sprijină în mod indirect stagnarea; chiar dacă în aparență sunt îndreptate împotriva puterii, în realitate îi oferă acestea argumentele cele mai solide pentru menținerea unui statu quo de care ea profită politic. (...) Dacă este adeverat că Guvernul actual este unul anti-reformist, atunci lunga manifestație de la Reșița î-a servit perfect“ Nu cred că dl Mircea Iorgulescu ar fi mirat dacă i-am rezuma demersul la limpede slogan: incetați lupta, dezarmați-vă! Nici dacă i-am mărturisit că mefistofelica d-sale dialectică intru instituirea celui de-al treilea pol nu se pare, spre a ne exprima moderat, prea puțin convingătoare.